

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHNNY DEPP VE BENICIO DEL TORO'YLA 'UÇUP KAÇMAK'
VEGAS'TA KORKU VE NEFRET

CHRISTOPH
WALTZ

MÉLANIE
THIERRY

TILDA
SWINTON

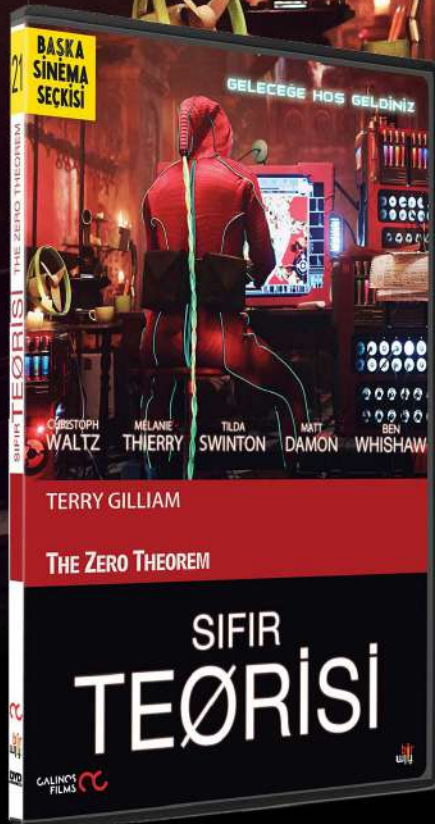
MATT
DAMON

BEN
WHISHAW

12 MAYMUN VE BRAZIL'IN YÖNETMENİ TERRY GILLIAM'DAN

SIFIR TEØRİSİ

THE ZERO THEOREM

GELECEĞE HOŞ GELDİNİZ

ŞİMDİ DVD'DE

© 2013 KODİA & EDITION PRODUCTIONS S.A. ALL RIGHTS RESERVED. CREATA NOT CONTRACTUAL.

CALINOS FILMS VOLTAGE PICTURES

www.calinosfilms.com

FATİH AKIN'LA KAAN MÜJDECİ

VENEDİK'TE 'BOĞUŞURKEN'...

ŞU SIRALAR DEVAM ETMEKTE OLAN 71. VENEDİK FİLM FESTİVALİ'NDE FATİH AKIN'LA KAAN MÜJDECİ ARASINDA BİR 'ÖDÜL KAPIŞMASI' GERÇEKLEŞİR Mİ BİLEMEYİZ (GERÇEKLEŞSE NE GÜZEL OLUR!), AMA BİLDİĞİMİZ BİR ŞEY VAR Kİ O DA TÜRKİYE KÖKENLİ İKİ YÖNETMENİN filmlerinin şimdiden 'ses getirme' konusunda önemli adımlar attıkları. Tabii ki bu konuda Fatih Akın bir adım önde gidiyor, seçtiği mesele itibarıyla. Ama ilk filmiyle Venedik'te ana yarışmaya sızan Kaan Müjdecî de 'kolay lokma' olmadığını hissettiriyor.

Fatih Akın'ın Ermeni Soykırımı üzerine filmi "The Cut"ı henüz izleyemedik, ki duyduklarımızı/okuduklarımızı nazara alınca Türkiye'de hangi koşullarda gösterilebileceğini tahmin bile edemiyoruz. Bir zamanlar Alan Parker'ın "Geceyarısı Ekspresi"ne (Midnight Express) ya da Atom Egoyan'ın "Ararat"ına uygulanan muamelenin 'Yeni Türkiye' modeliyle karşılaşabilir Fatih Akın. Doğrusu ya, pek de sürpriz olmaz bu bizim için!

Venedik'teki diğer Türkiyeli yönetmen Kaan Müjdecî'nin filmi "Sivas"ı ise izleme şansına kavuştuk, Venedik yolculuğuna çıkmadan hemen önce. Adını ilk duyduğumuzda Madımak Oteli Katliamı'yla ilgili bir film olduğunu düşünmüştük, ki bu konuda kimse bizi

suçlayamaz herhalde. Ancak böyle olmadığını öğrenmemiz de pek zaman almadı, kısa süre içinde 'mesele'ye dair bir fikir sahibi olabildik.

"Sivas", alabildiğine naif bir atmosferden sert bir dünyaya doğru evrilen küçük bir çocuğun hikayesini anlatıyor bizlere. Filme de adını veren dövüş köpeği Sivas ise çocuğun 'büyüme'sinin anahtarı kimliği taşıyor bu hikayede. Kaba bir çerçeveden bakıldığında bir 'dostluk' motifi öne çıkıyor burada, ama Kaan Müjdecî'nin yapmaya çalıştığı şeyin dostluğu vurgulamaktan çok ötelere taşındığını söylemek mümkün.

Son derece sınırlı bir bütçeyle hayat bulan "Sivas" projesiyle bir ilk filmin çıkmaz sokaklarına uğramayı da ihmal etmeyen Kaan Müjdecî, eksiklerine rağmen çarpıcı bir büyüme/büyüyememe hikayesi aktarıyor sinemaseverlere. Çocuğun, 'öfke'sini kanalize edecek bir araç olarak gördüğü köpekle ilişkisiyse dostluktan ziyade bir 'efendi-hizmetkar' modelini hatırlatıyor. 'Güç' sağlayan bu model, aynı zamanda onu giderek hızlanan ve acımasızlaşan bir iktidarla aynı çizgiye taşıyor. Bu da Türkiye'de pek yabancı olduğu bir durum değil bildiğiniz gibi!

"Sivas"a dair daha fazla ayrıntıya girmeyelim ve Venedik Film Festivali'nde 'boğuşacak' iki yönetmenimize de başarılar dileyerek bitirelim yazımızı. Hem "The Cut"la Fatih Akın'ın hem de "Sivas"la Kaan Müjdecî'nin yarışmadaki diğer sinemacılar için 'iddialı' rakipler olduklarının da altını çizelim...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK,

İLHAN YURTSEVER, UĞUR YARDAN, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KAAN KARŞAN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Bizi Kötüden Korum (Deliver Us From Evil);
Uçaklar 2: Söndür Ve Kurtar (Planes: Fire & Rescue);
Süper Baba (Delivery Man); Belalı Rehine (Life Of Crime);
Yatak Dersleri (À Coup Sûr); Azazel: Düğüm.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, geçen hafta kaybettiğimiz
'Lord' Richard Attenborough'u anıyor.

22 CİNNET

Okan Arpaç, Çetin Öner'in 1970'lerin ortalarında yazdığı
"Gülibik"i'nin TRT sansürüne takılmasını diline doluyor.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Böyle bir Stephen King uyarlaması görmediniz:
"Yanımda Kal" (Stand By Me)... Burak Göral imzasıyla.

26 ESRAR PERDESİ

Kaan Karsan, yerinde takip ettiği Saraybosna Film Festivali
izlenimlerini aktarıyor ve tabii ki "Annemin Şarkısı"nı.

30 AİLE OYUNU

Vegas'ta Korku Ve Nefret (Fear And Loathing In Las Vegas);
Paris'te Bir Hafta Sonu (Le Week-End); Frank.

34 GENÇ VE MASUM

İzlanda ekonomisi çöktüğünde olup bitenler:
"Revolution Reykjavik"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

bir WES ANDERSON filmi

BÜYÜK BUDAPESTE OTELİ

THE GRAND BUDAPEST HOTEL

Şimdi DVD, VCD
ve Blu-Ray™ de!

bir
w!j

© 2014 TGBH LLC, Twentieth Century Fox Film Corporation and TSG Entertainment Finance LLC. Tüm Hakları Saklıdır.
© 2014 Twentieth Century Fox Home Entertainment LLC. Tüm Hakları Saklıdır. TWENTIETH CENTURY FOX,
FOX and associated logos are trademarks of Twentieth Century Fox Film Corporation and its related entities.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİZİ KÖTÜDEN KORU

★★★
ORJİNAL ADI Deliver Us From Evil
YÖNETMEN Scott Derrickson
OYUNCULAR Eric Bana,
Édgar Ramírez, Olivia Munn,
Sean Harris, Joel McHale,
Olivia Horton, Lulu Wilson,
Mike Houston, Scott Johnsen
YAPIM 2014 ABD
SÜRE 118 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

SCOTT DERRICKSON,
ÖNCELİKLE SEYİRCİYİ
KORKUTUCU BİR
POLİSİYENİN İÇİNE,
KIRLI, ÜRKÜTÜCÜ
MEKANLARA, KÖTÜ
KOKAN BODRUMA,
YAĞMURLU, ISLAK
ORTAMLARA ÇEKİYOR.

SİNEMANIN ŞEYTANLA İLİSKİSİ SESSİZ DÖNEMDE BAŞLADI. GEORGES MÉLIÈS, "FAUST"TA ŞEYTAN'I BIZZAT OYNAMIŞTI. SİNEMANIN SERÜVENİ, ŞEYTANLA ANLAŞANLARIN ANLATILDIĞI HİKAYELERLE DOLU. İNSANLARI KÖTÜLÜĞE

yönlendiren ve akıllarını çelen şeytanın popülerlik kazanmasının başlangıcı ise, Roman Polanski'nin 1968 yılına ait "Rosemary'nin Bebeği" (Rosemary's Baby) adlı, "Grand-Guignol" etkileri taşıyan korku başyapıtına dayanır. Şeytana tapan tarikat mensuplarının yeni evli bir çifti garip bir etki altına almasını ve hamile kalan genç kadının bebeğinin şeytandan olması, çok ürkütücüdür. Bir yıl sonra Polanski'nin hamile eşi Sharon Tate'in benzer bir örgütün üyelerince öldürülmesi ise, dehşeti daha gizemli hale getirir. Çünkü, örgütün başı Charles Manson, 'Şeytan' olarak anılmaktadır. Bu yazdıklarım, "Bizi Kötüden Korum" ile de ilgili. Çünkü, her korkunç ve kolay açıklanamayan olayda, özellikle yaklaşımınız bilimsel bilgiden ve ruhbilimden yanaysa, çıkmaza girebilirsiniz...

İblisi, güvenli evimizin yan odasına, en sevdiğimiz içine sokan yazar William Peter Blatty ve yönetmen William Friedkin ise, 1973'te, orijinal adı "Şeytan Kovucu" anlamına gelen "Şeytan"la (The Exorcist), hem dünyanın birçok ülkesindeki seyircilerde dalgalanma yarattılar, hem de ticari başarı elde ederek, yaklaşık kırk yıldır seyrettiğiniz onlarca benzer filmin temellerini attılar. Scott Derrickson, bu yolda ilerleyen genç sinemacıardan biri olarak, daha 'aydın işi' bir korku ile çıkış yaptı: 2005'te çektiği "Şeytan Çarpması" (The Exorcism Of Emily Rose), 19 yaşındaki kızın şeytan çıkarma ayını sırasında ölümüyle ilgili olarak ihmali olduğu düşünülen rahibin sorgulanması çerçevesinde, olasılıkları ciddi biçimde, sulandırmadan masaya yatırıyordu. Derrickson, üç yıl sonra bilimkurguya yönelip bir yeniden çevirimle geldi. "Dünyanın Durduğu Gün"de (The Day The Earth Stood Still), dünya dışı varlığı insanlara uyarısıyla ilgilendi. Ve, 2012'de seyirciyi korkunun kalbine götürdüğü "Lanet" (Sinister)

ile insani gerçeklerin katılığıyla fizik ötesi unsurları, bir aile trajedisinde birleştirdi. Şimdi, polisiye sinemanın labirentleri içinde, yeniden, şeytan çıkarma odaklı bir hikaye anlatıyor.

Derrickson'un bir şekilde, ilk filmi dolayısıyla, kendini tekrar ettiği düşünülebilir. Öte yandan da, bu ayınlerin yaygınlığına ve güncelliğine baktığımızda bir piyasasının da oluştuğunu görmekteyiz. Mesela, "dünyanın her yerinden şeytan çıkarma uzmanlarının bir araya gelerek kurduğu Uluslararası Şeytan Çıkarıcılar Derneği"ne Vatikan'dan onay geldi" şeklinde bir haber, geçen aya ait. Çoğunlukla psikiyatrinin alanlarına giren vakaların ayınlerle çözülmeye çalışılması kimilerine saçma gelse de, inanç sistemlerinin baskın çıktığı bir dünyada yaşıyoruz. Dolayısıyla, inancımı yıllar önce terk etmiş, katı biçimde somut ipuçlarının izini süren, evli, bir çocuklu, soğuk görünümlü polis Sarchie'nin (Eric Bana) baktığı berbat olaylara, açıklanamayan şeytan işlerini karıştırmak ideal olmuş. Senaryoya kaynaklık eden ise, Eski New York polisi ve demonologist Ralph Sarchie'nin 2001'de Lisa Collier Cool'la yazdığı kitap.

İlginçtir, bu film de, ilk sahnesi bir kazı çalışmasıyla açılan "Şeytan" gibi, içinden geçtiğimiz dönemde en korkunç infazlarla insan onurunun dibe vurduğu, koyu karanlığa ev sahipliği yapan Irak'ta başlıyor. Yer altında gizli bir mağaraya giren üç asker kötülüğün saf haliyle burada karşılaşılıyor... İkinci sahnede ise, insan vicdansızlığının en korkunç örneklerini görmeye alışmış olan Sarchie, bir çöp konteynırının dibindeki çocuk cesedinin başındadır. Bu iki sahne, daha sonra Sarchie'nin 'olgunlaşmasına' yardım edecek ve inancını canlandıracak Kastilyan genç rahibin, "bu hayatta iki türlü kötülük vardır: İkincil kötülük, insanların yaptığı kötülüktür. Birincil kötülük ise, tamamıyla başka bir şeydir" söylemini doğruluyor. Geçmişinde birçok günahı olan Rahip Mendoza (Édgar Ramírez), Sarchie'ye yardım ederken, kendisi de kötülükte savaşta sınavdan geçiyor.

"BİZİ KÖTÜDEN KORU", VATIKAN'IN HALKLA İLİŞKİLER ÇALIŞMALARININ BİR PARÇASI GİBİ DURUYOR. YİNE DE, O MÜTHİŞ HAVAYI SOLUMAK KORKUTUCU BİR ZEVK VERECEK.

Derrickson, öncelikle seyirciyi korkutucu bir polisinin içine, kirli, ürkütücü mekanlara, kötü kokan bodruma, vahşi hayvanların sinir bozucu seslerinin yankılandığı ışıkları sönmüş hayvanat bahçesine, yağmurlu, ıslak ortamlara çekiyor. Sarchie'nin ortağı Butler'ın ensesindeki yedi günaha dair dövmelemlerle de gönderme yaptığı gibi "Yedi'nin (Se7en) atmosferinden yararlanıyor. Nem, cesetlerin çürümesini, kötülüğün yayılmasını, pisliğin yaygınlaşmasını sağlıyor... Tehdit, Sarchie'nin evine, kız çocuğuna yöneldiğinde ise, birkaç sahne başarılı biçimde parapsikolojik korkunun alanına giriyor... Çocuğun odasındaki korku, renk, ışık, kullanılan açılar itibarıyla "Ruhlar Bölgesi"nden (Insidious) ödünç alınmış gibi (O filmin yapımcılarından Jason Blum, "Lanet"te Derrickson'la çalıştı).

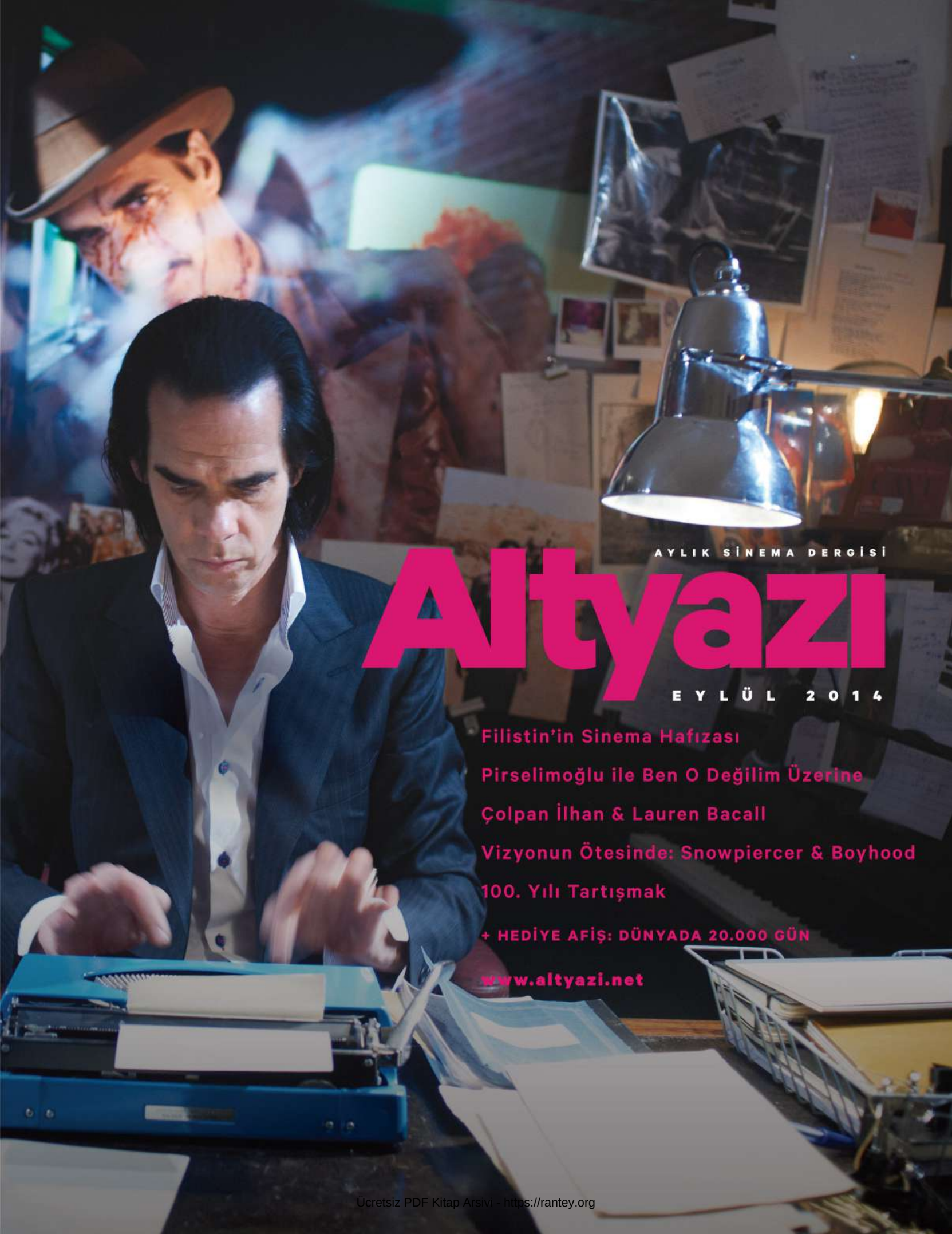
Ancak Sarchie ile ortağının, rahibin de katılımıyla art arda gelen garip ve dehşetli olayları takibi, yerini bir süre sonra klişelere bırakıyor; Katolik kilisesinin neredeyse ezberlediğimiz bazı şekilsel numaraları, ilk kez bir korku filminde seyrettiğimiz, etkileyiciliği kusursuz olan Eric Bana'nın varlığına ve sorgulayıcı içeriğine rağmen öyküyü 'düşürüyor'. "Bizi Kötüden Korum", az da olsa, Vatikan'ın halkla ilişkiler çalışmalarının bir parçasıymış gibi duruyor... Eğer son çeyreğe sabredebilirsanız, o müthiş havayı solumak korkutucu bir zevk verecek.

Üzerlerinde ayrıntıyla çalışılmış tüm yan karakterler.

Süresi biraz daha kısa olabilirdi.

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

EYLÜL 2014

Filistin'in Sinema Hafızası

Pirselimoğlu ile Ben O Değilim Üzerine

Çolpan İlhan & Lauren Bacall

Vizyonun Ötesinde: Snowpiercer & Boyhood

100. Yılı Tartışmak

+ HEDİYE AFIŞ: DÜNYADA 20.000 GÜN

www.altyazi.net

UÇAKLAR 2: SÖNDÜR VE KURTAR

★★★★
ORJİNAL ADI Planes: Fire & Rescue
YÖNETMEN Roberts Gannaway
SESLENDİRENLER Dane Cook,
Ed Harris, Julie Bowen,
Curtis Armstrong, Wes Studi
YAPIM 2014 ABD
SÜRE 83 dk.
DAĞITIM UIP

**ARTIK ÇOK AŞIKAR BİR
BİÇİMDE ANİMASYONLARIN
BİR KISMI, ÖNCEKİLERİ
TEKRAR EDEN HİKAYELERLE
KARŞIMIZA ÇIKMAKTA.**

GEÇEN YIL İZLEDİĞİMİZ İLK “UÇAKLAR” FİLMİ DOĞRUDAN EV SİNEMASINA İNMEK ÜZERE OLAN BİR FİLMKEN SON ANDA dünya gösterimine çıkılmasına karar verilmiş bir film. Çocuk izleyiciyi hedefleyen ve bir Pixar filmi gibi gözükken “Uçaklar”ın Pixar’la tek bağlantısı hikayeyi oluşturanların içinde John Lasseter’in olmasıydı... Disney’in daha önce Pixar’ın yaptığı erkek çocukların hit filmi “Arabalar”ın (Cars) evreninde geçen ve “Arabalar” etkisi yaratacak bir hit film çıkarmayı hedeflediği aşikardı. Açıkçası zaten “Arabalar”ın hikayesi de Pixar’ın en zayıf hikayesiydi. Benzer bir durum “Uçaklar”da da vardı, üstelik bir de ‘çocuklar için yapılmış Top Gun’a evrilen finali hiç de yakışık almıyordu. Savaş uçağı olmaya özenen bir tarla ilaçlama uçağı mı? Kalsın, almayayım!

İkinci filmde bu yanlışın farkına varılmış belli ki. Dusty’nin savaş uçağı olma hayali sanki hiç olmamış gibi yeniden ayrı bir anlayışla ele alınmış hikaye. Tıpkı “Arabalar”ın McQueen’i gibi usta bir yarışçıya dönüşmüş olan Dusty, motorunun eski

model kalmasından dolayı artık yarışmamak tehlikesiyle karşı karşıya. Açıkçası bu da çocuklar için çok bir şey ifade etmiyor doğrusu... Ama güzel olan kısım Dusty’nin bir dizi olay sonunda kendisini bir tatil kompleksinin yangın ve kurtarma ekibinde staj yaparken bulması. Hikayenin belini doğrultan kısımlar buradan sonra başlıyor. Yer yer heyecanlı bazen de çok klişe sahneler birbirini izliyor.

Aslında artık çok aşikar bir biçimde animasyonların bir kısmı, öncekileri tekrar eden hikaye ve anlayışlarla karşımıza çıkmakta. Buna ek olarak “Uçaklar 2: Söndür Ve Kurtar”da özellikle biz büyüklerin yıllardır izlediği felaket ve kurtarma filmlerinin klişe tiplerinin tamamının temsilcisi var maşallah. Ama çocuklar için özellikle ikinci yarısı keyifli geçecektir...

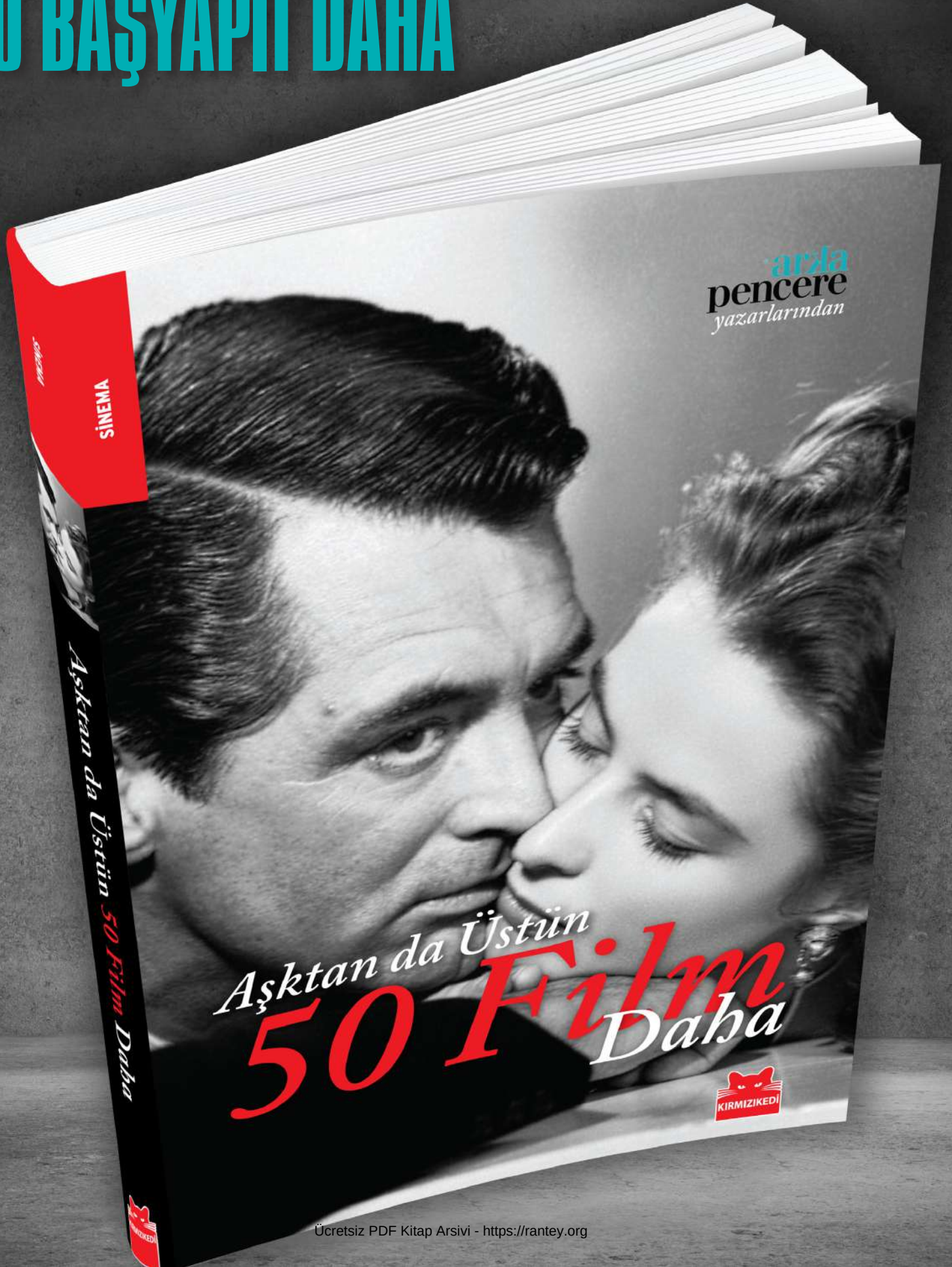

Kurtarma ekibinin AC/DC klasiği “Thunderstruck” ile arzi endam ettiği sahne güzel...

Artık çocukların bile kolayca farkedebildiği sıkıcı animasyon klişeleri...

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

SÜPER BABA

KANADALI SİNEMACI KEN SCOTT ÇOLUĞUNUN ÇOCUĞUNUN RIZKINI 2011'DE YAZIP YÖNETTİĞİ "BENİM 533 ÇOCUĞUM Var"ın (Starbuck) hikayesine borçlu desek çok da abartmış olmayız herhalde. Orijinal filmiden yalnızca iki yıl sonra "Süper Baba" ile arkasına Hollywood sermayesi ve tanınmış oyuncularını da alarak aynı hikayeyi neredeyse birebir tekrar çeken yönetmenin umalım da bundan sonraki projeleri arasında filmin Bollywood, Çin ya da Bangladeş versiyonları yahut devam filmleri olmasın.

Daha evvelden ses getirmiş bir filmin (ister kısa metraj olsun isterse uzun) fazla vakit yitirmeden aynı yönetmen tarafından daha geniş bir bütçeyle yeniden hayata geçirilmesine bilhassa son yıllarda sıkça tanık olmaya başladık. Vaziyeti, bakış açısına bağlı olarak Hollywood'un hikaye bulma konusunda günden güne daha bir dara düştüğü şeklinde yorumlamak mümkün olduğu gibi, meseleye daha iyimser yaklaşıp "Süper Baba" örneğindeki gibi nispeten 'taze' ve bir miktar tabu sayılabilecek konulara eğilim gösteren ana akım sinemacıların varlığı üzerinden ümit verici bir gelişme olarak okumak da olası. Seçim sizin.

Tam bir sperm israfı olan, sorumluluk sözcüğünün varlığından bihaber et kafalı et kamyonu şoförü David'in (Vince Vaughn) gençlik yıllarında 'ekmek parası' için spermlerini yüzlerce defa bir kliniğe satması ve bunun neticesinde hiçbirinin varlığından dahi haberdar olmadığı tam 533 çocuğun biyolojik babası olduğunu nihayet yıllar sonra öğrenmesi etrafında şekillenen hayli uçuk bir hikayeye sahip "Süper Baba".

Artık her biri yetişkinliğe adım atmış yüzlerce çocuğun bir araya gelerek babalarının gerçek kimliğini öğrenebilmek için bir kampanya başlatması David'i hukuksal açıdan zor durumda bırakırken, vicdani ve duygusal yönden de derin bir ikileme sürüklüyor. Yetmiyormuş gibi üstüne bir de David'in sorumsuzluğundan usanmış sevgilisinin de hamile olduğu anlaşılınca işler iyice arap saçına dönüşüyor.

Filmin hikayesine bakıp Farrelly Kardeşler ya da Judd Apatow tarzı belden aşağı bir komedi beklentisi içine girenler ciddi bir sukut-ı hayale uğrayabilirler. Zira duygusal tonları hayli ağır basan, muhteviyatındaki cinsel içerikli öğelerin yoğunluğuna rağmen sululuğun dozunu gayet iyi ayarlamış bir yapım "Süper Baba". Hatta etkiyi kuvvetlendirmek adına iyimserliğin kimi anlarda aşırıya kaçtığı dahi savunulabilir.

David'in, kimliğini açık etmeden temasa geçtiği her çocuğunun yaşamında pozitif yönlü bir gelişime yol açması, sözgelimi uyuşturucu bağımlısı genç kızın hiç tanımadığı birinden gördüğü iyilik karşısında hayatını bir gecede ışıık hızıyla değiştirmeye karar vermesi ya da huysuz aktör bozuntusunun hayatının fırsatını yakalamasıyla bir anda pamuk şekeri kıvamına gelmesi gibi inandırıcılıktan nasibini almamış yan öykülerle dolu film. Suratinıza alaycı bir tebessüm kondurabilecek denli üstelik.

Yoksa bilhassa son yıllarda inanç, ırk, dil, mezhep, cinsiyet, siyasal görüş başta olmak üzere her konuda ayrıştırılan, ayrıştırmaya zorlanan ve bu durumu neredeyse kanıksamış görünen bir toplum olarak biz mi fazlaca kötümserleştik? İnsanların içindeki iyiliğe duyduğumuz inancı yitirme raddesine gelecek kadar körleştirildik mi nihayet? Bizden olmayı, farklılığı hor görmek, aşağılamak, düşman ilan etmek dışındaki her nevi tutumu çocukça bir saflık olarak mı algılıyoruz artık?

David'in birbirini hiç tanımayan ve muhtemelen pek az ortak noktası bulunan yüzlerce çocuğunun her türlü önyargıyı terk edip gülüp eğlenerek hayatın tadını çıkarışları ile 68 kuşağı ya da Gezi ruhu arasındaki bağı göremeyecek kadar da mı körleştik yoksa? O değil de, filmi izledikten sonra elinde mikrofon 'en az 533 çocuk' mottosuyla meydan meydan gezinenler çıkmasın bir de başımıza?

Chris Pratt pek göz doldurmeyen oyuncu kadrosunun en parlak ismi.

İstisnasız her karakterin bir melek kadar 'altın kalpli' olduğu başka çok az film vardır herhalde.

ORJİNAL ADI Delivery Man
YÖNETMEN Ken Scott
OYUNCULAR Vince Vaughn, Cobie Smulders, Chris Pratt, Britt Robertson, Dave Patten
YAPIM 2013 ABD
SÜRE 105 dk.
DAĞITIM Chantier (Fida Film)

"SÜPER BABA"
533 ÇOCUĞUN
BİYOLOJİK BABASI
OLDUĞUNU NİHAYET
YILLAR SONRA
ÖĞRENEN DAVID'İN
ETRAFINDA
ŞEKİLLENEN UÇUK BİR
HİKAYEYE SAHİP.

BELALİ REHİNE

ORİJİNAL ADI Life Of Crime

YÖNETMEN Daniel Schechter

OYUNCULAR Jennifer Aniston,

Mos Def, John Hawkes, Isla Fisher,

Will Forte, Mark Boone Junior,

Tim Robbins

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Chantier

BÜYÜK AMERİKAN
YAZARI ELMORE
LEONARD'IN
MÜKEMMEL ANLATTIĞI
DETROIT
İNSANLARININ
OLDUĞU FİLM,
İZLEYENE HAZ VEREN
BİR REHİNE HİKAYESİ.

BÜYÜK AMERİKAN YAZARLARINDAN ELMORE LEONARD'IN (1925-2013) YAZDIĞI KIRK DOKUZ ESERDEN YİRMİ YEDİSİ, bazıları iki defa olmak üzere sinemaya ve televizyona uyarlanmış... Ayrıca Leonard senaryo yazarı olarak, 1956 yılından başlayarak ölene kadar üretmiştir. Önceleri western (örneğin: "Hombre"), sonra da gerilim / suç türü romanlarındaki cesur ve gerçekçi tarz ile güçlü diyaloglar sinemanın önemli yönetmenleri için hazine değerinde olduğundan, uyarlamaların çoğu ünlü filmler olarak kayıtlara geçmiştir. Mesela, en iyi on yapıtı içinde anılanlardan "Raylan", TV serisi "Justified"e; "Out of Sight" (1998), "Aşk ve Para" adlı Steven Soderbergh imzalı filme; "Get Shorty" de, Barry Sonnenfeld'in "Tut Şu Bücürü"ne (1995) kaynaklık etmiştir. Keza, Tarantino da yazarın sıkı bir hayranıdır (Jackie Brown, 1997).

Sinemanın sıkça başvurduğu böyle kalburüstü bir yazarın 1978 tarihli "The Switch" adlı romanının uyarlaması olan "Belalı Rehine"de (Life Of Crime), bağımsız iki film çekmiş Daniel Schechter adını görünce biraz önyargılı gittiğimi itiraf etmeliyim. Ancak Schechter, karakterler için öyle bir oyuncu kadrosu kurmuş ve romanla aynı yılda geçen hikayenin siyasal-sosyolojik arka planını diyaloglara öyle ustaca yansıtmış ki, olayların düğümünü biraz hızlı çözse de, seyredeninin eserden haz almasını sağlamış.

"The Dickens of Detroit" unvanıyla anılan Leonard'ın mükemmel anlattığı Detroit insanların olduğu film, bir rehine hikayesi. İşin içinde olanların her birinin zaafı ve beceriksizlikleriyle, hiç beklenmeyen gelişmelere yol açtığı, tuhaf bir öykü. En lezzetli unsurları ise, karakterleri.

Dünyada petrol krizinin patlak verip, ülkenin alışık olunmayan yüksek enflasyona sahip olduğu Jimmy Carter dönemi. Frank Dawson

(Tim Robbins), vurguncu ve üçkağıtçı emlak spekülâtörü. Her fırsatta aşağıladığı güzel karısı Mickey'yi (Jennifer Aniston) aptal yerine koyup, kurnaz metresi Melanie'yle (Isla Fisher) birlikte olmak için seyahate çıkıyor...

Araba hırsızlığından hapis yatıp çıkmış iki kafa dengi olan Ordell (Mos Def, diğer adıyla Yasiin Bey) ile Louis (John Hawkes), Mickey'yi kaçırap fidye istediklerinde, karısından kurtulmak isteyen Frank'in ekmeğine yağ sürüyorlar. Üstelik, rehineyi, tam anlamıyla Nazizm ve Hitler hayranı, 'yürüyen cephanelik', cinsi sapık bir tip olan Richard'ın (Mark Boone Junior) evine saklayarak, büyük bir hata da yapmış oluyorlar.

Yetmişlerin ekonomik belirsizlik ortamında, fırsatçılık yapmaya çalışan ikilinin, bir kaçırma olayında yapılmaması gerekenleri 'başarıyla

uygulayıp', Mickey'nin gözünü açmalarını sağlamaları süreci, kara mizahın içinden geçiriyor.

Baktığımızda, Frank hininin dışında, herkesin, küçük dünyalarında köşeyi dönmeye çalıştığını ve/veya şefkat aradığını görüyoruz. İyice çıldıran Richard, hatta Mickey'nin peşinden koşan ama tehlikeyi fark ettiğinde kendini kurtarmaya çalışan, korkunç bir eşe ve kızı sahip korkak Marshall (Will Forte) bile böyle kabul edilebilir! İstisnasız tüm oyuncuların rollerini bir deri gibi giyinmeleri, karakterlerin tutum / davranış ve ruh dalgalanmalarını en doğru biçimde yansıtan diyaloglar, yan temaları sağlamlaştırıyor: İntikam, para hırsı, öfke, açgözlülük...

Leonard'ın, küçük adamların, kaybetmişlerin, alta kalmışların zaviyesinden yaklaşarak onları bütünüyle kavradığını ve

onların duygularını incelikli nüanslarla yansıttığını bilenler, "Belalı Rehine"de düş kırıklığına uğramayacaklar. Mesela, John Hawkes'ın karakteri Louis'deki incelikler, nasıl gerçek bir suçlu olamayacağına dair ipuçları o denli iyi yazılmış ki, onunla ilgili geçmişi kafanızda rahatlıkla canlandırabiliyorsunuz. Seyirciyi hikayeye dahil eden bir ustalık söz konusu.

Leonard'ın ustalığı ve genç yönetmenin titizliğinin birleşimi, birazcık daha uzun bir süreye sahip bir filmi hak ediyordu. Belki yönetmenin kurgusuyla seyretme şansımız olur.

Özellikle zengin mekanların / ortamların ruhunu yansıtan sanat yönetimi ve kostüm tasarımları.

Filmin Türkçe ismi, ikinci sınıf bir güldürü aksiyonu çağrıştırıyor, hafif kalıyor.

**JOHN HAWKES'IN
KARAKTERİ LOUIS'DEKİ
İNCELİKLER, NASIL
GERÇEK BİR SUÇLU
OLAMAYACAĞINA DAİR
İPUÇLARI O DENLİ İYİ
YAZILMIŞ KI GEÇMİŞİNİ
RAHATLIKLA KAFADA
YARATIYORSUNUZ.**

YATAK DERSLERİ

ORJİNAL ADI À Coup Sûr

YÖNETMEN Delphine de Vigan

OYUNCULAR Laurence Arné,

Eric Elmosnino, Didier Bezace,

Valérie Bonneton

YAPIM 2014 Fransa

SÜRE 91 dk.

DAĞITIM M3 (Mars Production)

**“YATAK DERSLERİ”, KAĞIT
ÜZERİNDE BELKİ ŞENLİKLİ
BİR KOMEDİ VAAT EDİYOR
AMA NE YAZIK KI VAADİNİ
YERİNE GETİREMİYOR.**

TİPKİ HAYATTA OLDUĞU GİBİ SINEMADA DA BAZEN ‘NİYET NEYDİ, AKİBET NE OLDU BAK’A ÇIKIYOR YOLLAR... BU HAFTANIN mönüsünde yer alan “Yatak Dersleri”nin (À Coup Sûr) temel derdi ‘yanlış anlamalar’ sonucu seksle ilgili problemler yaşadığına inanan genç bir kadının, Emma’nın ‘Eğitim şart’ şiarına sıkı sıkıya sarılarak eksikliklerini kapamak için çeşitli hamlelere soyunması. Nedir bu hamleler? Piyasadaki en popüler eğitici seks kitaplarını edinmek, işyerindeki stajyer Yann’la pratiğini geliştirmek, ünlü bir porno aktörüyle söyleşi yaparak bilgisini artırmak, çok aranan bir escort kızıdan pratik bilgiler edinmek, tanınmış bir seks terapistinin tedavi yöntemlerine başvurmak...

Aslında bir romancı olan ve kimi senaryolarda da imzası bulunan Delphine de Vigan’ın ilk uzun metrajlı çalışması “Yatak Dersleri”, kağıt üzerinde belki şenlikli bir komedi vaat ediyor ama ne yazık ki karşımıza gelen filmin vaadini yerine getirdiğini söylemek pek mümkün değil. Örneğin öykünün çıkış noktası niteliğindeki yanlış anlamalar fazla çocuksu, fazla naif, fazla basit.

Zaten bu basitlik filme olan sempatinizi yitirmenize ve öyküye tutunmak adına başka gerekçeler aramanıza neden oluyor. Neyse ki arka planda sıkı bir medya eleştirisi var, ki o eleştiri de yıllardır bu meslekte dirsek çürütenlerce aslında bilinen bir mesele: Hem içeride hem de dışarıda ne zaman durum sıkışsa, yönetici konumundakiler oyunu açmak adına o en bilinen formüle, sekse sığınıyor. Nitekim Emma bir ekonomi dergisinde çalışıyor ve editörü, tirajları yükseltmek adına sürekli seksle ilgili haberler yapılmasını istiyor. Önerdiği konulardan birinin ‘huzurevlerinde seks’ olması mesela, bu açıdan yeterince çarpıcı...

Sonuç? Bir yazarın elinden çıkmış bir filmin daha derin ve çarpıcı olmasını bekliyordum, “Yatak Dersleri” vasat bir çalışma olmuş.

‘Seks’in medyadaki yeri ve işlevine ilişkin bakış açısı son derece gerçekçi.

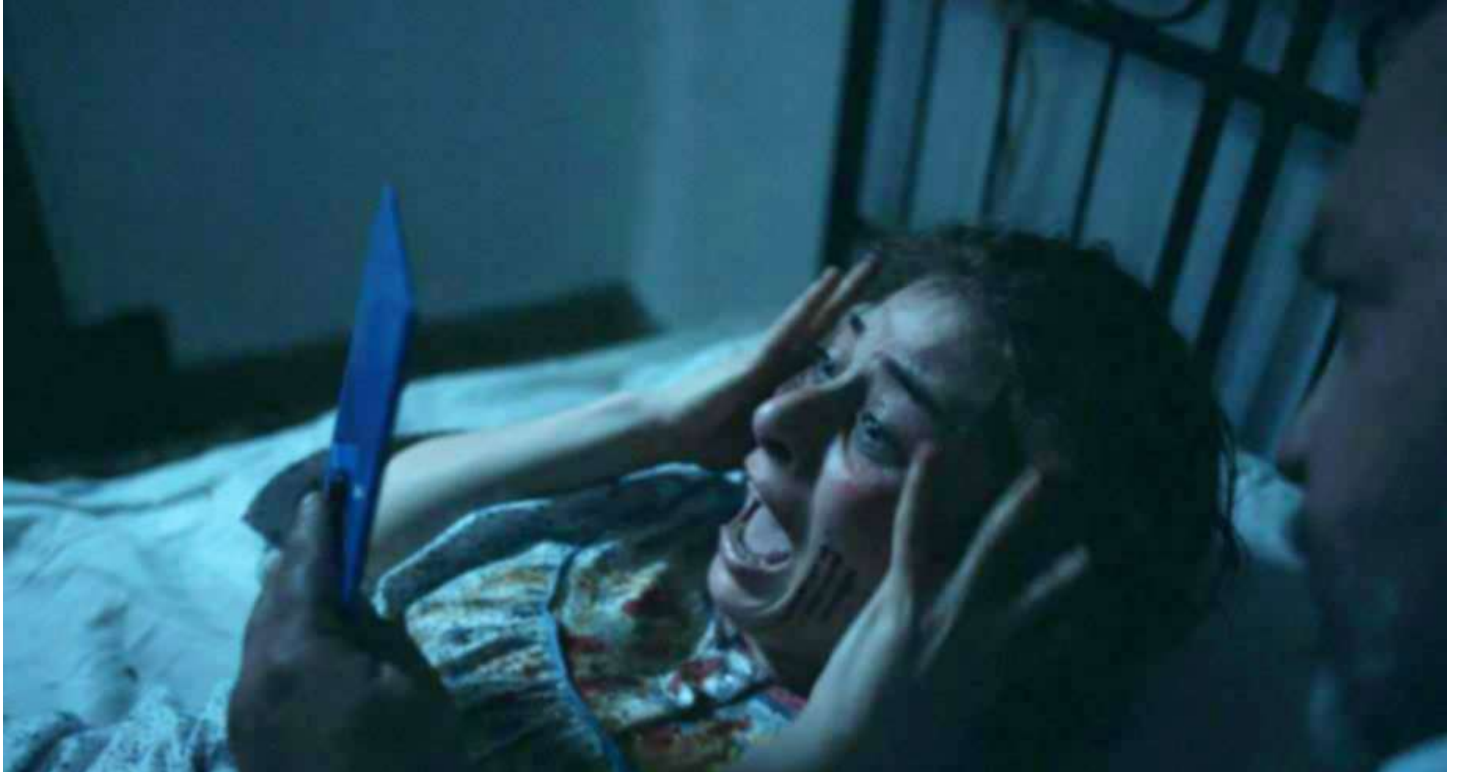

Birkaç tane iyi espri var ama bir komedi filminde bu sayının daha fazla olması gerekiyor.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

AZAZİL: DÜĞÜM

YÖNETMEN Özgür Bakar

OYUNCULAR Murat Ercanlı, Tolga

Akman, Cansu Diktaş,

Zafer Altun

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Roll Caption (Burak Film)

**ÖZGÜR BAKAR'IN
YÖNETTİĞİ "AZAZİL"İN
TARTIŞMAYA ÇALIŞTIĞI
KONU, BİLİM İLE DİNİN
ALANLARIYLA İLGİLİ.**

A DİNİ ÜRKÜTÜCÜ BİR DİNİ KAVRAMDAN ALAN VE O OLMASA DA KONUSU HİÇBİR ŞEY KAYBETMEYECEK OLAN YENİ BİR KORKU filmi "Azazil". Anlamı secde etmeyi kabul etmeyen ilk şeytan olarak tanımlanmış, 'düğüm' ise, seri olacak Azazil hikayelerinin ilkinin adı. "Ammar"ın yönetmeninden, aradan birkaç ay geçtikten sonra gelen ikinci dinî korku.

Filmin kahramanı, anne babasını kaybetmiş, teyzesiyle yaşayan Sinem. Erkek arkadaşı ile bir kaza yapıp bir köpeğe çarptıktan sonra Sinem sürekli kabuslar görmeye ve etrafa zarar vermeye başlar. Başta güvenilmeyen metafizik uzmanı Salih Hoca'yı aramanın vakti gelmiştir.

"Azazil"ın dikkat çekecek şekilde tartışmaya çalıştığı konu, bilim ile dinin alanlarıyla ilgili. Filmin başında, bilim insanları açıklayamadıkları olaylarla ilgili olarak metafizik uzmanlarına başvurmak zorunda kaldıklarını söylüyor. Ama "Ben materyalistim" diye söze başlayan esas oğlan, önyargılarıyla göz doldurmayı başarıyor. Derken, Salih Hoca'nın aslında tıbbı ve bilime saygılı biri olduğu, onları ilgilendiren alanlara

kesinlikle karışmadığı anlaşılınca, hep beraber dersimizi alıyoruz. Aslında her soruya cevap vermek, her şeyi açıklamak, bilimin değil, metafiziğin iddiası olsa bile, filmin tartışması bunu tersine çevirmekten çekinmeyip önyargıyı materyalizme, 3 puanı metafiziğe yazıveriyor.

Sürekli yükselen sesin yanı sıra, korkuyu yaratmak için sık sık parlayıp sönen ışıklar, "Azazil"ın teknik marifeti.

Filme ismini veren 'ilk şeytan' gibi bir saldırganın ise, birinin yaptırdığı büyü ile ortaya çıkması, havasını bozmuyor herhalde. Şu bir ilk olabilir ama; finalde bedeninden kurtulan Azazil'in hikayenin hakikaten kötü insanlarını cezalandırmaya geçmesi. Böylece, seri olmayı planlayan her korku filminin sonundaki, kimsenin güvende olmadığı duygusu tersine çevriliyor.

Demagoji yapsa da, böyle bir filmde metafiziği sorgulamak dikkate değer olmuş.

Musallat olunan genç kadınların kalın erkek sesiyle konuşmadığı günler gelecek mi?

BELALİ REHİNE

BİZİ KÖTÜDEN KORU

SÜPER BABA

YATAK DERSLERİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AZAZİL: DÜĞÜM							
BELALİ REHİNE / LIFE OF CRIME							
BİZİ KÖTÜDEN KORU / DELIVER US FROM EVIL		★★★			★★		
SÜPER BABA / DELIVERY MAN							
UÇAKLAR 2: SÖNDÜR VE KURTAR / PLANES: FIRE & RESCUE				★★★			
YATAK DERSLERİ / A COUP SÜR							
BARBIE VE SİHİRLİ DÜNYASI / BARBIE AND THE SECRET DOOR	★★						
BEN, KENDİM VE ANNEM / LES GARÇONS ET GUILLAUME, À TABLE!		★★					
BETONDAKİ ÇATLAKLAR / RISSE IM BETON			★★		★★		★★
CEHENNEM MELEKLERİ 3 / THE EXPENDABLES 3	★★	★★	★		★★	★★	★★
CEZA			★				
FIRTINANIN İÇİNDE / INTO THE STORM	★★	★★			★★	★★	
GALAKSİNİN KORUYUCULARI / GUARDIANS OF THE GALAXY	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
GÜNAH ŞEHİRİ: UĞRUNA ÖLDÜRÜLECEK KADIN	★★★★	★★★★			★★★★		★★★★
HAFTA SONU / WEEKEND		★★★★					
KARABASAN / THE BABADOOK			★★★★	★★★★	★★★★		★★★★
KEŞKE BURADA OLSAM / WISH I WAS HERE				★★★★	★★		★★★★
LİSELİ POLİSLER 2 / 22 JUMP STREET	★★	★★★★			★★		
LUCY	★★	★★★★		★★	★★		★★
MINUSCULE: KAYIP KARİNCALAR VADİSİ		★★★★		★★★★	★★★★		
POSTACI PAT / POSTMAN PAT: THE MOVIE	★★						
SÜRPRİZ DAMATLAR / QU'EST-CE QU'ON A FAIT AU BON DIEU?	★★	★★			★		
FRANK					★★★★		
PARİSTE BİR HAFTA SONU / LE WEEK-END		★★★★				★★★★	★★★★
VEGAS'TA KORKU VE NEFRET / FEAR AND LOATHING IN LAS VEGAS	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★

RICHARD ATTENBOROUGH DA ARTIK UZAKTAKİ O KÖPRÜDE...

91 yaşında hayata veda eden Richard Attenborough, ardında **“Gandhi”**, **“Chaplin”**, **“Gölge Topraklarda”** gibi unutulmaz filmler bıraktı. Usta sinemacı, benim içinse her şeyden önce ayrıksı bir **İkinci Dünya Savaşı** öyküsü anlatan **“Uzaktaki Köprü”** demekti.

BUGÜN, SYLVESTER STALLONE, ARNOLD SCHWARZENEGGER, HARRISON FORD, MEL GIBSON, JASON STATHAM, JET LI, WESLEY SNIPES, ANTONIO BANDERAS, DOLPH LUNDGREN’İ AYNİ FİLMDE seyretmek için “Cehennem Melekleri 3”e (The Expendables 3) koşturanların heyecanını anlamak hiç zor değil ve tabii ki saygı duymak gerek. Çünkü sinema tarihinde böylesi ‘gerçekten dev kadrolu’ yapımlara, çok sık olmasa da rastlanmış ve hep aynı heyecan duyulmuştur. Örneğin şu isimlere bir bakın: Sean Connery, Robert Redford, Dirk Bogarde, Gene Hackman, Anthony Hopkins, Michael Caine, Ryan O’Neal, Laurence Olivier, Maximilian Schell, James Caan, Edward Fox, Elliott Gould, Hardy Krüger ve Liv Ullmann...

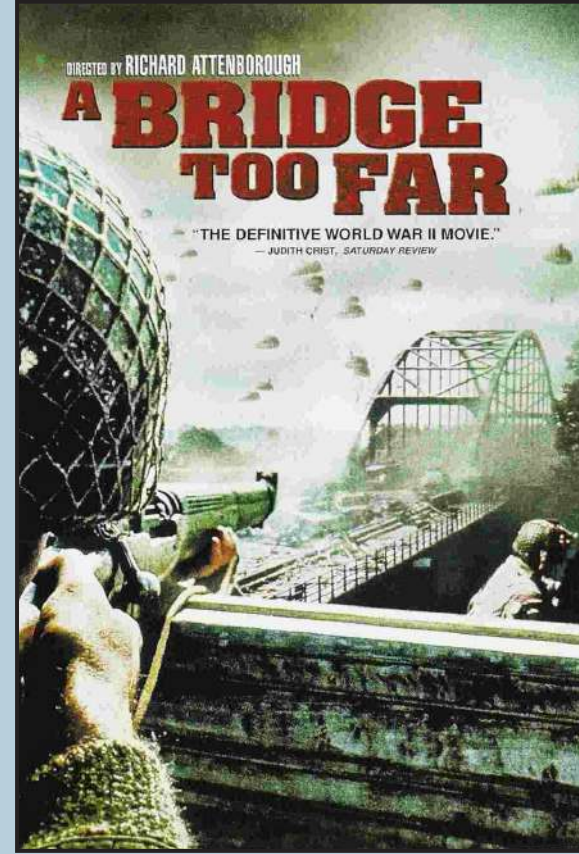
Evet, tam da bu kadro, 24 Ağustos’ta 91 yaşındayken hayata veda eden ‘Lord’ ünvanlı usta İngiliz sinemacı Richard Attenborough’un yönettiği, en sevdiğim İkinci Dünya Savaşı filmlerinden biri olan 1977 yapımı “Uzaktaki Köprü”de (A Bridge Too Far) yer almıştı. Yalnızca eşsiz kadrosu için değil, diğer bazı özellikleri nedeniyle de televizyonda ne zaman rastlasam (beyazperdede izleme şansım ne yazık ki olmadı) 175 dakikalık süresine rağmen karşısından ayrılamam “Uzaktaki Köprü”nün ve hep aynı heyecanı duyarım. Eleştirmenlerden çok da ‘yüksek övgü’ almamıştır Attenborough bu filmde; zengin filmografisinde çok öne çıkan bir film değildir “Uzaktaki Köprü” ama seyrettiğinizde ancak Attenborough kalibresinde bir yönetmenin altından kalkabileceği bir işle karşı karşıya olduğunuzu da hemen fark edersiniz.

Cornelius Ryan’ın romanından uyarlanan film, savaşın sonlarına doğru, Hollanda’daki Alman hatlarının gerisine paraşütle indirilen binlerce müttefik askerinin öyküsünü, ünlü İngiliz general

Montgomery’nin ‘Gardenmarket Harekatı’ çerçevesinde anlatır. Bölgedeki Alman birlikleri sanıldığından daha güçlüdür ve hareket tam bir başarısızlığa uğrar. Ren Nehri üzerindeki bir köprü ise giderek her iki taraf için de ölüm-kalım noktası haline gelir.

Pek çok eleştirmence “İkinci Dünya Savaşı kadar uzun!” ve sıkıcı olmakla suçlanan “Uzaktaki Köprü”yü çok sevmemin başlıca nedenlerinden biri, Almanları klasik ‘kötü’ formuna sokmamasıdır. Attenborough, kaynak kitaptan aldığı güçle de olsa gerek Almanları yalnızca ‘savaşın diğer tarafı’ olarak resmeder ve işlerini iyi yapmaya çalışan profesyonel savaşçılar olarak tanımlar. Yaralı İngiliz askerlerin Almanlarca taşındığı sahne unutulmazdır örneğin. Ayrıca, sonunda ‘iyilerin’, yani bu filmdeki müttefik kuvvetlerin ‘kazanmadığı’, hatta kaybettikleri, yanlış bilmiyorsam tek İkinci Dünya Savaşı filmidir “Uzaktaki Köprü”; yani Attenborough aslında ‘en gerçekçi’ savaş filmlerinden birine imza atmış, döneminin tipik Amerikan-İngiliz propaganda örneklerinden uzak durmayı başarmıştır.

Her açıdan büyük filmlere imza atan büyük yönetmenlerdendi Richard Attenborough. 12 filminden oluşan yönetmenlik kariyerinin en parlak halkalarını şöyle sıralayabiliriz: Mahatma Gandhi’nin Hindistan’daki İngiliz emperyalizmine karşı ömür boyu verdiği mücadeleyi yansıtan, bol Oscar’lı benzersiz epik film “Gandhi” (1981)... Gelmiş geçmiş en önemli sinemacılarından Charlie Chaplin’in yaşam öyküsünü Hollywood’un dehlizlerine de girerek özetleyen “Şarlo” (Chaplin, 1992)... 1950’li yılların başında İngiliz entelektüel çevrelerinin ağırbaşlılığı ve geleneksel ilişkileri içinde biçimlenen

sıra dışı bir aşkın öyküsünü anlattığı “Gölge Topraklarda” (Shadowlands, 1993)... Alman asıllı Amerikalı hemşirenin Birinci Dünya Savaşı sırasında yaralı bir askerle ilişkisi temelinde gelişen, Ernest Hemingway’in gerçekten yaşadıklarına dayalı “Aşkta Ve Savaşta” (In Love And War, 1997)... Unutulmaz Richard Attenborough filmleri olarak yer ettiler belleğimizde bu yapımlar. İrili ufaklı rollerde kamera karşısına geçtiği yaklaşık 80 film ise başlı başına bir yazı konusu. Bize büyük filmler bıraktın Lord Richard Attenborough. Huzur içinde yat.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

GÜLIBİK

Siz bakmayın Türkiye’de bundan birkaç yıl önce **“Şeker Portakalı”** adlı çocuk kitabının ‘sakıncalı’ damgası yemesine... **Çetin Öner’in** 1970’lerin ortalarında yazdığı **“Gülibik”** de farklı bir şekilde sansüre uğradı. **Sorumlunun TRT** olduğunu da söyleyelim.

TÜRKİYE’NİN KALBI ANKARA, “YASAK OYUNLAR” (JEUX INTERDITS) GİBİ SINEMA KLASİKLERİNİ GÖSTERİM ESNASINDA YARIDA KESEREK DÜNYA TELEVİZYONCULUK TARİHİNE ADINI ALTIN HARFLERLE YAZDIRAN, KENDİ çektiği “Yorgun Savaşçı” adlı diziyi ‘yakan’ TRT’nin günahları saymakla bitmiyor elbet. Halktan toplanan vergilerle geçmişte yüksek bütçelere yaptırılan pek çok dizi ve TV filmi tozlu raflarda yayın sırasını bekliyor halen. Yahut sonsuzluğa karışmayı...

Ekim 1978’de TRT Yönetim Kurulu

tarafından filme alınmasına karar verilen eserlerden biri “Gülibik”. (Diğerlerini merak ettiyseniz; “Yorgun Savaşçı” ve “Bir Ceza Avukatının Anıları”). İnsan üç dizinin de akıbetine bakınca, o günkü yönetim kurulunda kimlerin olduğunu da merak ediyor ister istemez.

Gazetelere haber Kasım 1979’da düşer. TRT ile Alman NDR televizyonu “Gülibik”i ortak yapım olarak çekecektir. Mekan olarak da Ürgüp ve yöresi belirlenir. Şubat 1980’de yönetmen Jürgen Hasse’nin yoğun işlerinden dolayı çekimlerin gelecek yazı kaldığını öğreniriz bu kez.

Bir çocuk ile horozunun arkadaşlık öyküsünü son derece etkileyici bir dille anlatan, horoz dövüşlerine sokulmak istenen Gülibik’in feci kaderine engel olmak isteyen çocuğun acısını yüreklerle işleyen eser, nihayet 1982 başlarında Göreme, Ürgüp ve Avanos’ta filme alınır ancak TRT, ortak olduğu filme ‘ilgisini kaybetmiştir’. Öyle ki TRT yetkilileri, “Gülibik”in Berlin Film Festivali’ne gönderildiğini dahi ödül aldıktan sonra öğrenirler.

Filmin yapımcısı Dinçer Sezgin, Ankara Radyosu’na atandığı, eser sahibi Çetin Öner de TRT’den 101’ler olarak çıkarıldığı için Alman ortak Provobis kendisine Türkiye’de doğru düzgün bir muhatap bulamaz. Ancak filmin Türkiye’deki sinema ve video hakları TRT’dedir.

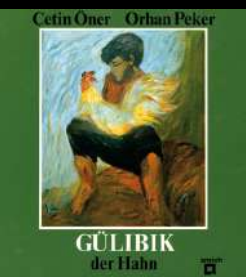
Berlin’den sonra İspanya’dan da ödül

alan “Gülibik”le ilgili 1984’ün ağustos ayında Çetin Öner konuşur. Bugüne kadar niye yayımlanmadığını merak etmektedir. TRT denetçileri, araya cami ve minare görüntüleri konulmasını istemektedir. Ayrıca Zülfü ve Ferhat Livaneli’ye ait müziklere de itiraz eder TRT...

1985’te, o zamanki adı Sinema Günleri olan İstanbul Film Festivali’nde seyirciyle ilk kez buluşur “Gülibik”. Aynı yıl New York-Amerikan Film Festivali’nde Eğitsel Film Kütüphaneleri Birliği ödülünü kazanır.

Çetin Öner 1993 yılında yaptığı bir açıklamada, TRT’nin denetim raporundan alıntılar yaparak yasağın sebebini detaylandırır; “Bir Türk filmi olduğu ve Türkiye’de geçtiği halde bir cami görüntüsüne bile rastlanmadığı, derede çamaşır yıkayan kadının köy okulundan gelen İstiklal Marşı’nı duyup ayağa kalkıp, esas duruşta bulunmadığı ve Kapadokya yöresinde geçen filmde Urfa Türküsü’ne yer verildiği”...

Yapıtla ilgili en son haber, 1994 yılında gazetede çıkar. Zira aynı ekip TRT’ye bu kez “İstanbul’da Bir Aşk” adlı bir TV filmi yapmış ve eser ekranda yayımlanmıştır. O güne kadar 37 ülkede gösterilmesine karşın TRT’de yayımlanmayan, üstelik akıbeti de bilinmeyen “Gülibik” ise, yaklaşık 30 yıldır ülkemizde görücüye çıkmayı bekliyor. İnternette bir bölümü kötü bir kayıt şeklinde izlenebilen bu çok ödüllü klasiğin, günün birinde sinemaseverlerle buluşması dileğiyle...

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

YANIMDA KAL

Ülkemizde “**Ceset**” adıyla bilinen **Stephen King imzalı** uzun öykü “The Body”, korku-gerilim edebiyatının en önemli temsilcilerinden biri sayılan yazarın dram türündeki ender metinlerinden biridir. King’in **çocukluğunda hissettiği** birtakım duygulardan yola çıkarak yazdığı bu uzun hikaye **1986’da Rob Reiner’in** son derece düzgün ve akıllıca senaryolaştırılmış filmiyle çıkmıştı karşımıza... Ancak filmin adı hikayeninkinden daha güzeldir: “Yanımda Kal” (**Stand By Me**)...

1960’LI YILLARDA AMERİKAN KIRSALINDA YAŞAYAN 11-12 YAŞLARINDA DÖRT ARKADAŞ, İLKOKULU YENİ BİTİRMİŞLERDİR. ÖNLERİNDE YENİ BİR GELECEK VAR AMA NASIL BİR GELECEK BELİRSİZ... BELKİ DE BİRLİKTE GEÇİRECEKLERİ SON YAZDA BERABER İKİ GÜNLÜK BİR YOLCULUĞA ÇIKACAKLAR VE BU YOLCULUK SİNEMADA ÇIKILAN HER YOLCULUK gibi aslında kendi içlerine yapacakları bir yolculuğa dönüşecektir...

“Yanımda Kal”ın adı filme çok uyan güzelim Ben E. King şarkısından gelir. Reiner haklı olarak filmin ilk bakışta bir korku filmi olarak algılanmaması için hikayenin orijinal adını kullanmaz. Öldüğü tahmin edilen bir arkadaşlarının cesedini bulmak için yola çıkan ve ergenliğe henüz adım atmış bu dört çocuğun dördü de mutsuzdur.

Teddy Duchamp (Corey Feldman) II. Dünya Savaşı’ndan döndükten sonra dengesini kaybetmiş babasının şiddetine maruz kalmaktadır. Vern Tessio (Jerry O’Connell) serseri ağabeyi tarafından sürekli aşağılanan, hafif toplu ve fazla korumacı ailesi yüzünden de çok ürkek bir çocuktur. Chris Chambers’ın (River Phoenix) kötü şöhretli bir ailesi vardır. Suç dünyasından hiç de uzak olmayan babasından sürekli dayak yiyordur ve kasabalı tarafından ‘sütübozuk’ olarak damgalanmıştır. Gordie Lachance (Will Wheaton) ise çok sevdiği ve anne-babasından daha çok kendisiyle ilgilenen ağabeyini bir kazada

kaybetmiştir. Kasabada da çok sevilen bir genç olan ağabeyinin kaybı anne-babasını da ondan iyice koparmıştır. Yazar olmak isteyen ve bu konuda çok da yetenekli olan Gordie babasının dikkatini çekememenin ve ilgisiz bırakılmanın üzüntüsünü yaşıyordu... Zaten bu hikayeyi de o anlatır bize.

Stephen King’in de dediği gibi; yolculuğa çıkan erkeklerden hep iyi hikayeler doğar. Arkadaşlarının cesedini bulmak için bir tren yolunu takip eden dört çocuktan kötü bir hikaye çıkması da neredeyse imkansızdır doğrusu. Nitekim yol boyunca Gordie’nin de deyiimiyle ‘oğlanların kızları keşfedene kadar önemli sandığı her konuda’ konuşurlar. Özellikle de Disney kahramanları hakkında yaptıkları münazara şahanedir: “Mickey bir fare, Donald bir ördek, Pluto ise köpek... Peki Goofy ne?” Bu, onların arada kalmışlık hislerine de tercüman olan, kendilerini de tanımlamaya çalışan erkek çocukların dünyasını örnekleyen ne kadar güzel bir diyalogtur...

Erkek çocuklarının hayatını şekillendiren, onların karakterlerine işleyen kimi tecrübeler vardır. Bu dört çocuk da bunların bazılarını yaşıyor hayatlarının o günlerinde: İlk kez ölüm gerçeğiyle karşılaşmak, ilk kez gerçek bir tehdide maruz kalmak, ciddi bir kavgayla burun buruna gelmek, ilk kez evden uzaklaşmak ve ilk kez ebeveynleri

tarafından hayal kırıklığına uğratılmak... Bu dört çocuğun aralarındaki en belirgin ortaklık tam da burada gösteriyor kendisini; hepsi de baba sevgisinden mahrum kalmış çocuklardır.

Erkek çocuklarını erkek yapan şey nedir? Gerçekte babalarının tavırları mıdır onların yönünü çizen? Yoksa babalar sadece önlerinde duran ve aşılması gereken dağlar mıdır? Babanın durumu oldukça belirleyici aslında, onun yokluğu ya da 'az'lığı çocuğun kendi başına yolu bulması demek... Babadan inandığımız ya da yaptığımız bir şey için onay almak, takdir görmek... Sanki büyümek için, bir erkek olmak için izin istemek gibi.. Bu dört çocuk da bundan mahrum işte.

Gordie sabah nöbeti sırasında bir ceylanla göz göze gelir filmde. Hiç kıpırdamadan birbirlerine bakacaklırlar.. Bir ceylan kadar kırılmalıdır Gordie de, onun kadar ürkek ve çok değerli...

Ebeveynlerinde bulamadıkları büyük destekleri birbirlerinde ararlar. Chris'in Gordie'ye yaptığı gibi... Birbirlerinin omuzlarında ağlarlar, itiraflarda bulunurlar... Chris bir sahnede Gordie'ye "keşke baban ben olsaydım" der. "Yazar olman için sana destek olurdum"... Başka bir sahnede de Gordie, Chris'e velilik yapar. Okulda toplanan süt parasını çalmıştır Chris herkesin de konuştuğu gibi.. Ama sonrasında pişman olup öğretmenine iade etmiştir. Ama öğretmeni bunu kimseye

söylemeyip parayı iç etmiştir. Büyükler ne kadar da kolay kalp kırmaktadırlar!

Küçük bir taşra kasabasında kısıtlı kalmanın getirdiği psikolojiyi de ekleyin bunların üstüne. Küçük kasaba insanların o meşhur ikiyüzlülüğünü de... Gordie'nin kamp ateşi başında anlattığı hikaye de bunu destekler zaten... Çocukların önlerinde hiç iyi örnekler de yoktur aksi gibi. O kasabada tıklıp kaldıklarında, onları sürekli taciz eden, aylak ağabeylerine benzeyecekler belki de. Kabadayı Ace (Kiefer Sutherland) gibi mesela...

Reiner'in filmi ve senaryo, King'in derinlikli karakterlerinin hakkını veriyor. Reiner'in telaşsız, sakin ritmi çocukların dünyasından hiç uzaklaşmayan samimi anlatımı ilgiyi bir an bile düşürmüyor. Ama çok iyi yapılmış bir cast çalışmasını da es geçmemek lazım. Reiner belli ki çocuk oyuncularını kendi karakterlerine en yakın rollere yerleştirmiş. Çocukların hepsi çok çok iyi ama sinema dünyasının genç yaşta kaybettiği yetenekli ve çok karizmatik River Phoenix'e bir parantez açmalı. Gerçekte hippy bir ailenin çocuğuydu. Vejetaryen, barışçıl ve dengeli kişiliği role tam anlamıyla uymuş. Film, River Phoenix'in ne kadar erken bir kayıp olduğunun da bir kanıtıdır aynı zamanda...

SARAYBOSNA'NIN ŞARKISI

İlk kez Sırp kuşatması altında ‘savaşa karşı’ yapılan **Saraybosna Film Festivali**, bu yıl yirminci kez olanca mütevazılığı ve zengin programıyla gerçekleştirildi. **Cannes’den hemen sonra** yapılıyor olmasının avantajını her daim kullanan festival, bu sene de **Cannes’da görücüye çıkan** birçok filmi programına alarak kendini sinefillerin cazibe noktası haline getirdi.

BALKAN FİLMLERİNİN YARIŞTIĞI, KENDİ COĞRAFYASININ EN ÖNEMLİ YARIŞMA PROGRAMLARINDAN BİRİNE DE EV SAHİPLİĞİ YAPAN SARAYBOSNA’DA BU SENE TÜRKİYE’DEN İKİ FİLM yarıştı: Erol Mintaş’ın dünya prömiyerini Saraybosna’da yapan filmi “Annemin Şarkısı” ve Kutluğ Ataman’ın geçtiğimiz aylarda ilk kez Berlin Film Festivali’nin Panorama bölümünde gösterilen filmi “Kuzu”...

Yaptığı kısa filmlerle sinema çevrelerinde adından söz ettiren Erol Mintaş, ilk uzun metrajlı filmi “Annemin Şarkısı”nda ülke geçmişindeki sosyolojik dönüşümün ve günümüzdeki kentsel dönüşümün uzantılarından yola çıkıyordu. Tarlabası’ndaki evinden olmuş bir kadın, sıra özlemiyle yanıp tutuşuyor; artık birlikte yaşayacağı oğlu ise bir kentli olmanın kendine has bunalımlarıyla yüzleşiyordu. Hayata şarkılar ile tutunan, ne vakittir aradığı bir dengbeş şarkısını bu dünyadan göçmeden evvel bulmak isteyen Nigar, bu toprakların süpürdüğü kadınlardan biriydi. Oğlu Ali ise şehrin ışıkları arasında savrulan, anne ile birlikte yaşamının zorluklarına bağıntılı çok saf dertleri olan sıradan bir adamdı. Erol Mintaş bu hikayeyi oldukça naif ama dirayetli bir bakış açısıyla kameraya alıyor; gösterişli hiçbir numaraya başvurmada, gündelik hayat içinde kalarak

anlatıyordu. “Annemin Şarkısı” her açıdan düzgün yapılmış, iyi hesaplanmış bir ilk film. Zaten Bela Tarr başkanlığındaki jürinin dikkatini çeken de bu oldu. “Annemin Şarkısı”, Saraybosna Film Festivali’nin en büyük ödülüyle Türkiye’ye dönerken başrol oyuncusu Feyyaz Duman da En İyi Erkek Oyuncu ödülünü elinde tutuyordu.

KUTLUĞ ATAMAN’IN YENİ FİLMİ “KUZU”, KENDİNE MEKAN OLARAK BİR ERZİNCAN KÖYÜNÜ SEÇİYORDU. BAŞKARAKTERİ MERT’İN İSE BAMBAŞKA SORUNLARI VARDI. MERT, KENDİ SÜNNET DÜĞÜNÜNDE KESMEK üzere bir kuzu alacak parası olmayan ailesinin kendisini keseceğinden şüpheleniyordu. Elbette ki bu şüphelerin oluşmasında onu korkutan kız kardeşinin payı büyüktü. Kutluğ Ataman, genel anlamda dinler mitolojisinden besleniyor ve bu mitleri oldukça basit bir şekilde formülize ederek Anadolu’nun bir köyüne uyarlıyordu. “Kuzu” dahilindeki bazı unsurların işlediğini bazılarının ise hiç işlemediğini söylemek mümkün. Ataman, anlattığı hikayeyi kutsal kitaplarda bir eşdeğeri olan bir mit olarak gördüğü anlarda yalpalıyor; odağını bir nebze daha ‘biz’leşmeye, yerleşmeye kaydırıldığında ise ayakta duruyordu. Nihayetinde “Kuzu”, dikkate değer buluşları ve söylemleri olan; ancak bu buluş ve söylemleri bir arada

tutabilecek bir iskelete sahip olmayan bir film.

Geri kalan yedi yarışma filmi içerisinde ‘sinemalarıyla’ olmasa da meseleleriyle dikkat çeken iki film den biri Avusturya menşeli “Macondo”ydü. “Macondo”, Rusya-Çeçenistan savaşının fitilini ateşlediği göçmen sorunundan dem vuruyor; meselenin odağına ise yeni ve ziyadesiyle farklı bir topluma adapte olmak için çabalayan bir çocuğu alıyordu. Filmin meselesi gereği çok daha uzak yerlere uzanabilecek, uzun kolları olabilirdi. Ancak “Macondo”nun yönetmeni Sudabeh Mortezaei, küçük kalmayı tercih ediyordu. Dolayısıyla, filmin etkisi de aynı ölçüde küçük kalıyordu. Gökhan Tiryaki’nin görüntü yönetmenliğini üstlendiği “Three Windows And A Hanging” ise Gürcü yönetmen Isa Qosja’nın yeni filmiydi. Sırp askerler tarafından kadınlarına tecavüz edilen bir köyün bununla yüzleşme/ yüzleşmekten kaçınma hikayesini ‘mahalle baskısı’ndan beslenerek ele alıyordu. Film ele aldığı meselenin üzerine hakkıyla gitmiyor; dakikadan dakikaya dağılarak odağını şaşırtıyordu belki; ancak yine de dikkat çekici bir derde sahip olmanın avantajlarını belli ölçüde kullanabiliyordu. Gökhan Tiryaki ise alışık olduğumuz başarılı kadrallarıyla filmin en iyi

taraflarından birisiydi.

Festivalin her sene olduğu gibi bu sene de en fazla merak uyandıran bölümü 'Kinoscope' programıydı. Kinoscope'ta dünyanın dört bir tarafındaki festivallerde yılın öne çıkan filmleri gösteriliyordu. Türsel olarak da oldukça geniş bir yelpazeye sahip olan bölümün mutlaka konuşulması gereken filmlerinin başında ise Ukraynalı Myroslav Slaboshpytskiy'nin Cannes'da "Kritikler Haftası" bölümünün kazananı olan "Plemya"sı geliyordu. "Plemya", sağır bir çocuğun sağıruları eğiten bir yatılı okula dahil olmasıyla başlıyordu. Bütün film sadece işaret dili üzerinden ilerliyor; böylece diyaloglar ve ifadeler öncelik değiştiriyor ve

çok edici bir anlatı tutturuluyordu. Filmi kendi halinde bir suç dramı olarak izlemek de mümkündü; olan biten her şeyin oldukça sert bir Ukrayna alegorisi çizdiğini düşünmek de... Kesin olan tek şey ise "Plemya"nın gerçekten akıllara durgunluk veren türden bir film izleme tecrübesi olduğuydu. Slaboshpytskiy'nin inadına hayran kalmamak elde değildi.

KINOSCOPE'UN KARŞIMIZA ÇIKARDIĞI BİR DİĞER ŞAHANE FİLM İSE RUBEN ÖSTLUND'UN "FORCE MAJEURE"ÜYDÜ. İSVEÇLİ BİR AİLE KAYAK TATİLİ YAPMAK İÇİN FRANSA'YA GİDİYOR; BEKLENMEDİK bir çıg felaketinde babanın çocuklarını ve eşini arkasında bırakarak ortamdand toz

olmasıyla tatilin gidişatı değişiyordu. "Force Majeure", 'erkeklik' mefhumuyla büyük dertleri olan; hatta bu dertlerini 'erkeklik' ülkesinden taşıarak daha da büyük hale getiren, 'rolleri' sorgulayan bir film. Muzipliği ve bu muzipliğin tazeliği ise yakın ölçekten bir aile dramasına dönüşen bu filme benzersiz bir lezzet katıyordu. "Force Majeure"ün akılda kalan o kadar çok sahnesi vardı ki bittiği anda yeniden izlenmeyi talep ediyordu neredeyse. Şimdiden yılın en çok konuşulan filmlerinden biri olacağını öngörmekte sakınca yok.

Cannes'dan sonra Saraybosna'ya da uğrayan bir diğer film ise son yılların en iyi korku filmlerinden biri olduğunu

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Kutluğ Ataman, yeni filmi "Kuzu" da dinler mitolojisinden besleniyor.

Cannes ödüllü "Plemya", akıllara durgunluk veren türden bir film izleme tecrübesi vaat ediyor.

Gürcü yönetmen Isa Qosja imzalı "Three Windows And A Hanging" in görüntü yönetmeni Gökhan Tiryaki.

söylemekten geri durmayacağımız "It Follows" du. David Robert Mitchell'in ikinci uzun metrajlı filminin içinde John Carpenter, Dario Argento, Wes Craven ve Mario Bava vardı... Hem de hepsi birden! "It Follows" bir 2014 mahsulüne benzemiyordu. Sanki 70-80'lerde çekilmiş bir korku filmiydi; bunu da bilinçli olarak yapıyor ve bu zorluğun altından da alnının akıyla çıkıyordu. Korkutma yöntemleri her ne kadar eski metotlar olsa da halen işliyor; Disasterpeace'in yaptığı 8-bitlik müzikleri ise tam anlamıyla yakıyordu! Sözün özü, "It Follows" nostaljisever sinema seyircisini can evinden vuracak türden bir film ve müthiş bir korku yönetmenini müjdeliyordu.

CANNES'IN HEM ÖNCESİ HEM DE SONRASINDA SİNEMA ÇEVRELERİ TARAFINDAN SENENİN EN ÇOK MERAK EDİLEN FİLMLERİNDEN BİRİ OLARAK ETİKETLENEN "LEVIATHAN" İSE, ŞİMDİDEN

arthouse sinemanın en önemli yönetmenlerinden biri olarak kabul gören ve sadık bir hayran kitlesi oluşturan Andrey Zvyagintsev'in Cannes'dan En İyi Senaryo palmiyesiyle dönen yeni filmiydi. Zvyagintsev, tıpkı Nuri Bilge Ceylan'ın yaşadığı türden bir kariyer kırılması yaşamış ve baştan sona diyaloglar üzerinden yürüyen bir film yapmıştı. Tabiri caizse "Leviathan" 'polissiz bir polisiye' filmiydi. Neredeyse bir Michael Mann filmi temposuyla akıyor ve yönetmenin önceki filmlerinin tam aksi istikametinde yol alıyordu. Senaryoda her şey defalarca hesaplanmış ve doğru sonuca ulaşılmış gibiydi. Ancak hikaye anlatıcılığı konusunda nicedir ustalaşmış olan Zvyagintsev'in filminin en büyük sorunu da buradan başgösteriyordu. "Leviathan", Rusya'nın satirik bir alegorisini bina etmek ve ziyadesiyle direkt olmak adına sinema kadar matematikliği de kullanıyordu sanki.

Saraybosna Film Festivali'nde bir zamanlar 90'ların başında Saraybosna'yı büyük bir acı duyarak izleyen insanlar film izliyor. Ancak festival, 'jeopolitik' öneminin ötesine taşmayı çoktan başarmış durumda. Festival programının niteliği de bunun bir tür kanıtı gibi. Sözün özü, "Annemin Şarkısı"nın Saraybosna'dan, hele ki Bela Tarr başkanlığındaki bir jüriden büyük ödül alarak dönmesinin sayabileceğimizden çok daha fazla değerli sebebi var.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

VEGAS'TA KORKU VE NEFRET

★★★ **ORJİNAL ADI** Fear And Loathing In Las Vegas **YÖNETMEN** Terry Gilliam **OYUNCULAR** Johnny Depp, Benicio Del Toro, Tobey Maguire, Ellen Barkin, Gary Busey, Mark Harmon **YAPIM/SÜRE** 1998 ABD, 115 dk. **GÖRÜNTÜ/SES** 2.35:1, 5.1 DD İngilizce **ŞİRKET** As Sanat (Universal)

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE 'VIETNAM SENDROMU'NUN YOĞUN BİÇİMDE YAŞANDIĞI 1970'LERİN BAŞLARINDA ORTAYA ATTIĞI 'GONZO GAZETECİLİĞİ' KAVRAMIYLA TARTIŞMALAR YARATIP, HABERCİNİN HABERİN 'ÖZNESİ' OLDUĞU YENİ BİR gazeteciliği inşa eden Hunter S. Thompson'ın aynı adlı romanından Terry Gilliam'ın uyarladığı "Vegas'ta Korku Ve Nefret" (Fear And Loathing In Las Vegas, "uçup kaçmayı" ilke edinen bir neslin panoramasını keyfe keder bir anlatımın izinden giderek beyazperdeye yansıtıyor.

2011'de Bruce Robinson imzalı "Tutku Günlükleri" (The Rum Diary) uyarlamasını da izlediğimiz Hunter S. Thompson'ın beyninden bize doğru akan hikaye şu minvalde akıp gidiyor... Las Vegas yolunda çalıntı arabalarıyla 'iş gezisi'ne çıkan gazeteci Raoul Duke (Johnny Depp) ve 'tanımı zor' karakterdeki avukatı Dr. Gonzo (Benicio Del Toro), yanlarında bir orduya yetecek kadar uyuşturucuyla gezmektedirler. Aldıkları uyuşturucuların etkisiyle çeşitli halüsinasyonlar gören ikili, çoğu zaman da bu dünyanın insanlarından 'uzak' kalmayı seçerler. Las Vegas'a ulaştıklarında karşılarına çıkanlar (aslında karşılarına çıkardıkları), bu 'kaygan zeminde ilerlemeye çalışan' öyküyü iyice çığırından çıkaracak düzeydedir...

Filme sinematografik özellikleri üzerinden yaklaştığımızda, karşımıza alabildiğine renkli, kamera açıları ve kurgusuyla 'öncü', öte yandan da uyarlandığı romanın temel özelliği olan 'abartı'yı fazlasıyla kullanan bir yapı çıkıyor. Kişilere ve olaylara nesnel bir açıyla bakan film, döneminin kimi sosyolojik olgularını da arka planda vermeye çalışıyor. Bunlar fazlasıyla 'silik' imajlar gibi görünse de, öykünün dinamiklerini tamamlayıcı roller üstleniyorlar.

İngiliz absürt güldürü okulu Monty Python'ın tek Amerikalı üyesi olan Terry Gilliam'ın, 1977'de "Jabberwocky" ile başlayıp, yakın zamanda izlediğimiz "Sıfır Teorisi"ne (The Zero Theorem) kadar uzanan solo çalışmalarının 'acayip' bir

halkası "Vegas'ta Korku Ve Nefret". 'Amerikan rüyası' diye çığlıklar atarak ortalarda dolaşan birçok filmin aksine, bu kavramı tersine çeviren bir görüntüsü var yapımın. 'Rüya tabirleri' kitaplarına hiçbir zaman geçmemiş bir 'düş dünyası'nın, aslında yitip giden ve giderek bilincini de çürüten bir toplumun uydurması olduğunun altını çiziyor bu 'tedbirsiz' film. Hunter S. Thompson'ın yarattığı 'savruk' dünyayı görsel alanda, hele ki sinemada temsil etmenin zorluklarıyla sık sık karşılaşan Gilliam, bu handikapı zaman zaman aşmayı başarsa da, bazı anlarda tökezlemekten kurtulamıyor ne yazık ki.

Terry Gilliam, "Vegas'ta Korku Ve Nefret" in merkezindeki 'Gonzo Gazeteciliği'ni layıkıyla beyazperdeye aktarıyor diyebiliriz rahatlıkla. Önüne çıkan engelleri 'dağınıklık' mazeretiyle örtebilen sinemacı, kavramın özündeki 'bireysellik'ten de epeyce nemalanmayı başarıyor. Yol filmi dinamiklerine hakim olduğunu hissettiren Gilliam, 'iki kafadar'ın yolculuğunun gerçeküstü atmosferini de eğlenceli bir ritme kavuşturmanın üstesinden geliyor. Halüsinatif sahneler, bu ritmin belirleyicisi oluyor ve unutulmaz anları da beraberinde getiriyor.

Johnny Depp ve özellikle Benicio Del Toro'nun 'elastiki' kompozisyonları, konuk oyuncu olarak kısa rollerde ağzımıza birer parmak bal çalan Cameron Diaz, Christina Ricci, Harry Dean Stanton, Mark Harmon, Ellen Barkin, Lyle Lovett, Gary Busey gibi isimlerin varlığı, başta Jefferson Airplane olmak üzere Rolling Stones ve Dead Kennedys gibi grupların dönemin ve filmin atmosferini yaşatan müzikal katkıları, Kent Houston'ın 'uçuran' görsel efektleriyle ilgiyi hak eden bir film "Vegas'ta Korku Ve Nefret".

Efsaneleşmiş "White Rabbit" sahnesi, bu filmin ruhunu en iyi yansıtan anların başında geliyor.

Thompson'ın metninden akan dağınıklık, zaman zaman hikayenin toparlanamayacağı hissi veriyor.

HUNTER S. THOMPSON'IN ROMANINDAN TERRY GILLIAM ELİYLE BEYAZPERDEYE TAŞINAN "VEGAS'TA KORKU VE NEFRET", 'GONZO GAZETECİLİĞİ'NİN RUHUNU BAŞARIYLA YANSITIR.

PARİS'TE BİR HAFTA SONU

ORJİNAL ADI Le Week-end

YÖNETMEN Roger Michell

OLYUNCULAR Lindsay Duncan,

Jim Broadbent, Jeff Goldblum, Oly

Alexander, Judith Davis

YAPIM/SÜRE 2013 İngiltere - Fransa, 89 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce

ŞİRKET Bir Film

ROGER MICHELL
FİLMİN TONUNDAKİ
KOMEDİYİ ABSÜRDLÜĞE
EVRİLMEMEYECİK
ŞEKİLDE İŞLİYOR.

SENARYOSUNU ÜNLÜ YAZAR HANİF KUREİŞİ'NİN KALEME ALDIĞI "PARİS'TE BİR HAFTA SONU" BİR KLİŞEYİ TERS YÜZ ETMEYE soyunuyor: 'Âşıkler kenti' Paris bu kez genç bir çiftin aşkına değil, bir ayakları çukurda bir çiftin ilişkilerini sorguladıkları bir mekana dönüşüyor.

Meg ve Nick 30 yılı aynı yastığa baş koyarak geçirmiş bir İngiliz çifti. Yıllar önce balayına geldikleri Paris'i dünya gözüyle bir kez daha görmek istiyorlar. Kısıtlı bütçelerine karşın balkonu Eyfel'e bakan bir otel odasına yerleşiyorlar. Bu 'ikinci balayı' ilişkilerini A'dan Z'ye sorguladıkları bir deneyime dönüşüyor.

Yönetmen Roger Michell filmin tonundaki komediyi absürdlüğe evrilmeyecek şekilde işliyor. Böylece Meg ve Nick'in hayatta girdikleri son düzlükte ilişkilerini sorgulamaları gerçekçiliğinden bir şey yitirmiyor. Yaşadıkları finansal sıkıntıdan hayatlarına giren 'üçüncü şahıs'lara kadar yıllanmış her ilişkinin girip çıkacağı pek çok meseleye dalıyorlar.

Burada kısa bir parantez açalım. Hollywood'un gençlerin 'içi boş' ilişkilerinden

başını kaldıramadığı son yıllarda 'yaşlılar' giderek sinemanın odağından çıkıyorlar. Kureishi ve Michell'in onları hatırlamaları bu filmi daha da değerli kılıyor.

Hele ki bir de filmin finalinde Meg ve Nick'in bir "Bande à Part" dansı yaptıklarına tanık oluyoruz ki, film bu ve bunun gibi anlarıyla 'yaşlılığın da hayatın tadının çıkarıldığı bir başka döneme tekabül ettiğini' hatırlatıyor.

Hayatın insanı nereye getireceği hiç belli olmuyor. Meg ve Nick'in öyküsünü izlerken nereden nereye gelirsek gelelim hayatın tadını çıkarmanın elimizde olduğunu anlıyoruz.

Sonuç olarak, "Paris'te Bir Hafta Sonu" acı tatlı bir aşk hikayesinin uzatma dakikalarına götürüyor bizi. Son düdüğü çalınmaya kadar gol atma fırsatının elimizde olduğunu anlıyoruz.

Lindsay Duncan ve Jim Broadbent'in performansları 'uyum'un sözlük tanımı.

Jeff Goldblum'un performansı 'karikatür'ün sözlük tanımı.

FRANK

★★★★

YÖNETMEN Lenny Abrahamson

OYUNCULAR Michael Fassbender, Domhnall Gleeson, Maggie Gyllenhaal, Scoot McNairy, François Civil, Tess Harper

YAPIM/SÜRE 2013 İrlanda - İngiltere, 90 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce

ŞİRKET Bir Film

ÜZERİNDE KALEM
OYNATILMAMIŞ GİBİ
GÖRÜNEN KOMEDI
ÇAĞINDA, TAZE BİR
MİZAH MÜMKÜN...

BİR ŞARKI NASIL YAPILIR? SORUSUNUN FORMÜLLERE DÖKÜLEBİLEN BİR CEVABININ OLMADIĞI MALUMUNUZ. MÜZİK dergilerinden kesip alt alta yapıştırılabilecek, kallavi isimlerden yeniyetme popçulara kadar uzanan skalada yapılan röportajlara bakacak olursak 'herkesin tuttuğu kendine'. Bu nedenle bu soruya verilen her cevap ziyadesiyle kişisel. Örneğin, Lenny Abrahamson'ın yeni filminde peşine düştüğümüz Jon'un geliştirmeye çalıştığı yöntem sokağa çıkıp etrafından dolaşan insanların üzerinden şarkı sözleri türetmek. Melodi de, anlam da bu anlık 'yaratıcılık' çabasının içerisinde gizli. Jon, kırmızı bir mont giyen bir kadın ya da az ötede koşan bir adamı tınıya dökmeye çalışıyor. Olmayınca da, bu daha başlangıç, mücadeleye devam diyor.

Frank, temel olarak 'başarılı' olmak isteyen; ancak buna hiç mi hiç hazır olmayan bir müzik grubunun hikayesini anlatıyor. Her biri ayrı bir dünyada yaşayan bireylerden oluşan bu müzik grubunun 'frontman'ı, filme adını da veren Frank. Frank, günlük hayatında yüzünü maskeyle saklayan, hatta, duşa bile maskeyle giren bir küçük

ikon. Gruptaki herkesi kendi müzikal dehasına ikna etmiş. Dolayısıyla ortaklaşmış bir psikolojinin ortasında kalan Jon'u ikna etmesi de pek uzun sürmüyor. Ancak genel bağlamda bileşenler bir armoniden o kadar uzak ki, 'başarı' mefhumu bu müzisyenlerin adını duyduğu anda arkasına bakmadan kaçacakmış gibi görünüyor.

Üzerinde kalem oynatılmamış gibi görünen komedi filmlerinin çağında, 'taze bir mizah mümkün' parolasıyla yola çıkan ancak benzer bir ideali dramatik tarafına yansıtamayan Frank'in kaliteli bir 'oyalayıcı' olduğunu belirtmekte fayda var. Karakterler arasında kısa sürede ve sağlıklı bir şekilde oluşturulan kimya neredeyse filmin bütün yükünü taşıyacak denli güçlü. Uzun lafın kısısı, Frank, keyif ve umut veren bir film. Bundan fazlası olmaya da çalışmıyor.

Komedi olan 'Frank'.

Drama olan 'Frank'.

REVOLUTION REYKJAVIK

İzlanda'nın önemli kadın yönetmenlerinden **Isold Uggadottir**'in yönettiği **“Revolution Reykjavik”** kriz filmleri türüne katkıda bulunuyor. Bankadaki işini kaybeden 58 yaşında bir kadın bu gerçeği kızından ve torunlarından gizliyor. Durumunun yetmediği noktada alkole sığınıyor.

YÖNETMEN Isold Uggadottir
YAPIM 2011 İzlanda
SÜRE 19 dk.

ÖYLE VEYA BÖYLE FİNANSAL KRİZE YER VEREN HER FİLMİ HİÇ SIKILMADAN İZLEYEBİLİRİM. HATTA FİNANSAL KRİZİ KONUSUNDA EDİNER bir filmin izlenmeye değer olduğu gibi iddialı bir açıklama bile yapabilirim. Bu gerçek 30'lu yıllarda Amerika'yı paramparça eden eden krizi konu edinen filmler için de geçerli. Toplumcu gerçekçi olanı da, gangster türünde olanı da ayrı güzeldir. Krizlerin hikayesi insanın hikayesidir, en samimi haliyle politiktir. İzlanda'nın önemli kadın yönetmenlerinden Isold Uggadottir de “Revolution Reykjavik” ile kriz filmleri türüne katkıda bulunmuş. Bankadaki işini kaybeden 58 yaşında bir kadın bu gerçeği kızından ve torunlarından gizliyor. İşsizlik dönemi uzadıkça durumun ağırlığını hafifletmek için alkole sığınıyor, alkolün yetmediği yerde ise deliliğe.

Filmin en hüznü sahnesinde kadın kızının kasada durduğu marketten alışveriş yapıyor ve kızının şaşkın bakışları karşısında ücreti ödemedi çıkıyor. “Deftere

yazarsın” diyor. Önemli bir diyalog bu: Kadının ‘deftere yazarsın’ cümlesine karşılık olarak, kızından ‘defter günleri çoktan geride kaldı’ cevabı geliyor.

Galiba eski zamanlarda parasız kalmak daha kolaydı. Veresiye alırdık, deftere yazdırırdık. Sonra o komşu marketler kalktı ve geriye süpermarketler kaldı. Paran yoksa alışveriş yapamazsın!

Günümüzde insan işsizlik dönemini biraz uzatsa, sokaklara düşebilir. Yani insanüstü bir servetiniz yoksa, düşmekten biraz uzaksınız sadece.

“Revolution Reykjavik”, sistemle olan göbek bağımızı ortaya koyan etkileyici bir çalışma. Sistemin krizi veya sistemin bir kriz olduğu gerçeği bizim krizimiz oluyor.

Pek çok kriz filmi gibi olabildiğince insancıl ve kapitalizmin vahşi doğasına dair derin düşüncelere dalmamıza vesile oluyor. Uzaklarda aramayın, Vimeo’da bulabilirsiniz.

ROCK FM 94.5

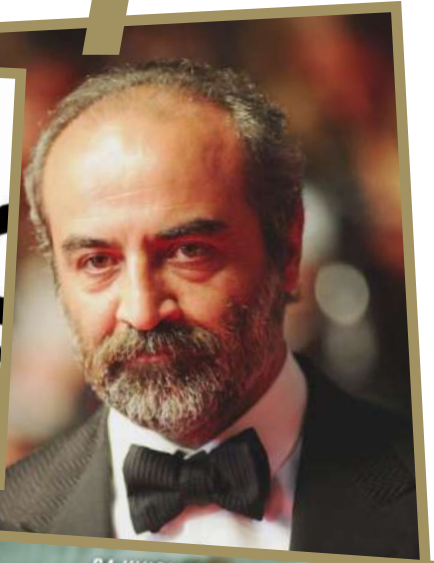
7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1- Altın Portakal'ın jüri başkanı Yılmaz Erdoğan mı?

Antalya Film Festivali'nin yeni ekibi görücüye çıktı, çalışmalarına başladı. Şimdi merak edilen, Ulusal Yarışma'nın jüri başkanının kim olacağı. SAPIK'ın kulağına çalınan, jüri başkanı olarak düşünülen ismin Yılmaz Erdoğan olduğu. Bakalım doğru mu çıkacak bu duyum, bekleyip göreceğiz.

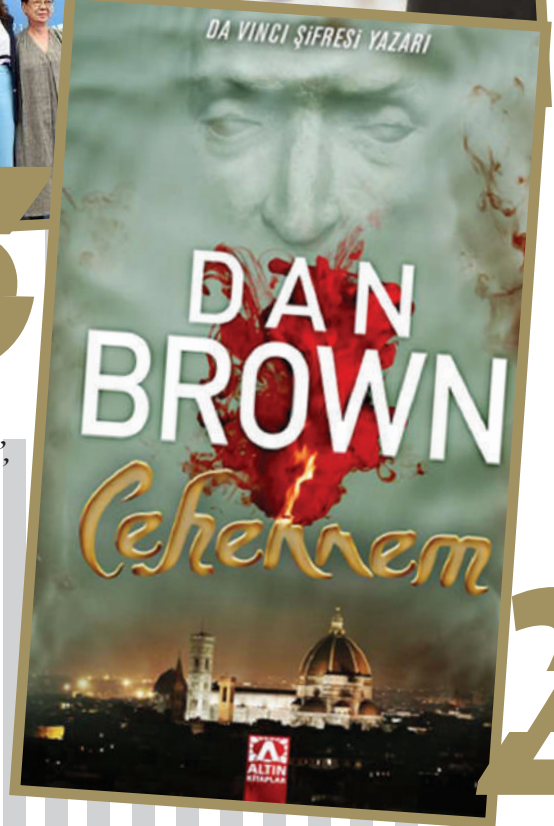
2- "Cehennem" İstanbul'da flu!

Dan Brown'ın İstanbul'u da mesken tutan "Cehennem" kitabının sinema uyarlaması için start verildi. Filmin yönetmeni gene Ron Howard. Tom Hanks de profesör Robert Langdon olarak arzıendamecek. Çekimler Nisan'da Floransa'da başlayacak. İstanbul'da da çekimler yapılacak. Ama filmin İstanbul ayağı ve filmde yer alacak Türk oyuncuların kimler olacağı belirsiz.

3- Venedik'te bir de Alin Taşçıyan var Venedik'te Fatih Akin'ın "The Cut", Kaan Müjdecı'nın "Sivas" filmleri yarışıyor da bir de jüri üyemiz var festivalde. SİYAD ve FIPRESCI Başkanı Alin Taşçıyan, festivalin Hong Konglu yönetmen Ann Hui'nin başkanlığını yaptığı "Orizzonti/Yeni Ufuklar" jürisinde görev alıyor. Taşçıyan'a kolaylıklar dileriz!

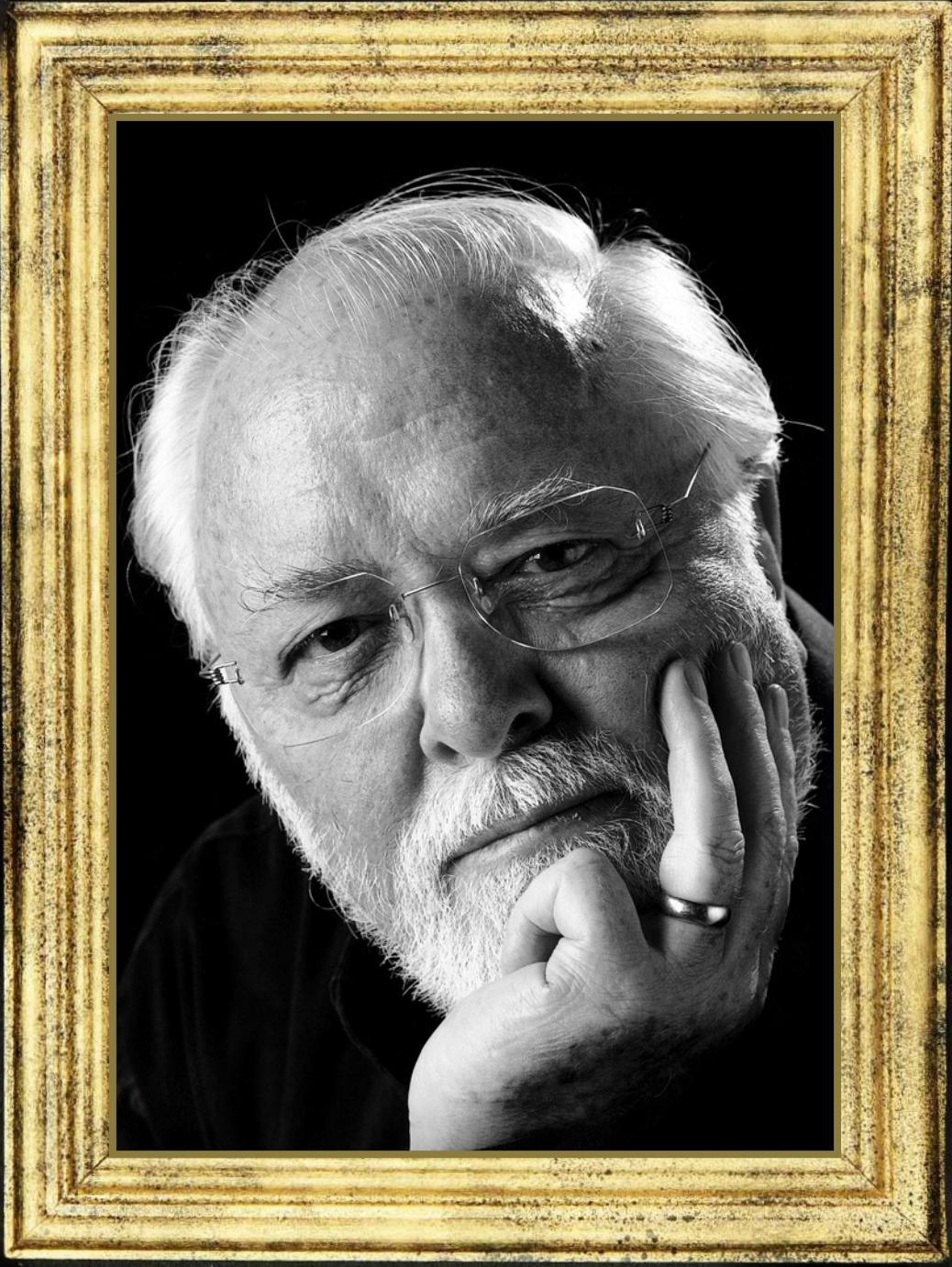
4- Richard Attenborough'tan son nokta

Oyuncu, yapımcı ve yönetmen Richard Attenborough tam bir sinema insanıydı. Kimi "Büyük Firar" (The Great Escape) ya da "Jurassic Park"taki oyunculuğundan, kimi yönettiği "Gandhi" ya da "Şarlo" (Chaplin) filmlerinden sever onu. Her halükarda sevilen bir sinema insanıydı. Toprağı bol olsun.

5- Ve filmekimi Kadıköy'de

Bir hayal gerçek oldu desek yeridir. Ekim ayının mini festivali filmekimi, bu yıl Anadolu yakasına taşınmıyor. 11 Ekim'de başlayacak etkinlikte, filmler Kadıköy'deki Rexx Sineması'nda da gösterilecek. Bu hayırlı kararın alınmasında kültür sanat sevenlerin Kadıköy'ü mesken tutmasında etkisi vardır diye düşünüyoruz...

SAYGIYLA ANIYORUZ...

RICHARD ATTENBOROUGH

1923 - 2014

“ŞİDDETİN AÇIKÇA SERGİLENMESİNDEN HOŞLANMIYORUM VE SAKINIYORUM. KENDİMİZİ BÖYLE BİR DURUMDAN KOLAYCA KURTARABİLECEĞİMİZE İNANMIYORUM. SİNEMANIN ŞİDDETİ BİR DERECEYE KADAR CESARETLENDİRDİĞİNİ DÜŞÜNÜYORUM.”

Richard Attenborough